

Rahip ve “bağımsız yargı” rezaleti

Rahip Brunson davası, dikta rejimlerde yargının sefaletini gösteren ibret verici örneklerden biridir. Washington’daki efendilerinin baskılarına boyun eğen dikta rejimin başı, yargıya emir vererek, Brunson’u serbest bırakır. Kepazelik öyle bir noktaya varır ki, mahkemeden günler önce ABD medyası rahibin serbest bırakılacağını yazmaya başlar. Zira kulislerde pazarlık tamamlanmış, yargıya da saraydan gelen emri uygulamak dışında bir iş kalmamıştır.

Dünyanın gözleri önünde yaşanan bu alçaltıcı pazarlığın sonunda “casus, ajan, darbeci, terör örgütleri destekçisi” gibi ağır

suçlarla itham edilen Brunson, “masum bir rahip” olup çıkar. Hazır bekleyen uçağına binip Washington’a doğru yol alır.

Saray yargısının dünyaya rezil olması yetmezmiş gibi, dikta-törün resmi görevli dalkavukları utanıp sıkılmadan, Brunson’ın serbest bırakılmasını “Türk yargısının bağımsızlığının kanıtı” diye selamlarlar. Kepazeliğin bu kadar ayyuka çıkabilmesi için kendi kendini aşağılayan ve halkı aptal yerine koyanların köşe başlarını tuttuğu bir dikta rejimin işbaşında olması gerekiyor. Tıpkı son yılların Türkiye’inde olduğu gibi...

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 39
19 Ekim 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Emekçiler dur demedikçe fatura kabarmaya devam edecek

Cemal Kaşıkçı olayı: Cinayet ve “çirkef üçgeni”

Herkes kendi sefil çıkarlarının peşine düşmüş, dehşet verici bir cinayetten elde edeceği kazancın hesaplarını yapıyor.

Pazarlık kozundan barışma hediyesine

Türk sermaye devleti, geleceğinin ABD emperyalizminin çıkarlarıyla örtüştüğünü bilerek davranmaktadır. Brunson davası bunu bir kez daha göstermiştir.

Adaletsiz düzende “adil olmak!”

Gerçek çözüm, kadınların eşitliği ve özgürlüğünün sağlanacağı ve gerçek adaletin hayata geçirileceği toplumsal düzendedir.

Anısı ve davası hep yaşayacak!

s.12

Yarım asır taşıdığın kızıl bayrağı yükseklerde tutacağız!

s.14

Emekçiler dur demedikçe fatura kabarmaya devam edecek

Yıllardır kapitalist krizin yükünü sırtlayan emekçiler ise örgütsüzlüğün, dağınkılığın ve edilgenliğin bedelini ağır çalışma koşullarıyla, yoğunlaşan sömürüyle, kitlesel boyutlara varan iş cinayetleriyle, işsizlikle, yoksullukla ve geleceksizlikle ödüyor.

Bu tabloyu tersine çevirmenin yolu ise her şeyden önce işçi ve emekçilerin bu gidişata dur demesinden, krizin faturasını ödemeyi reddetmesinden, sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında örgütlü mücadeleyi büyütmesinden geçiyor.

Ekonomi alanından yansıyan gelişmeler Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin önümüzdeki günlerde giderek ağırlaşacağını gösteriyor. Erdoğan yönetiminin “kriz yok” demagojisinin aksine bütçe açığı büyüyor, enflasyon dizginlenemiyor, borç batağı ise sürekli derinleşiyor. Dahası, şirket iflaslarına varan gelişmelerin önümüzdeki günlerde artarak devam edeceği belirtiliyor.

Mevcut tablonun işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı yıkım ise fazlasıyla açık: İşten atmalar, ücretlerin erimesi, çalışma koşullarının ağırlaşması, sömürünün katmerleşmesi...

Hal böyleyken AKP iktidarı perdenin önünde başka, arkasında başka türlü konuşuyor. Bir yandan toplumu “ekonomide kurtuluş savaşı veriyoruz” türü yalanlarla paralyze etmeye, kendisine yedeklemeye çalışan iktidar, öte yandan sermayeye krizi fırsata çevirme çağrısı yapıyor. Hem de gün aşırı bir zaman dilimi içerisinde, toplumla alay edercesine... Gerçekte bu olup bitenler Erdoğan yönetiminin ekonomik kriz karşısında açmazlarının da her geçen gün derinleştiğini gösteriyor. Gündeme getirdikleri “döviz bozdurma”, “enflasyonla mücadele” ya da “devlet bütçesinde tasarruf” kampanyaları ise ölü doğmuş birer proje olmanın ötesine geçemiyor. Bu nedenle, kötü hazırlanmış mizansenler üzerinden sunulan bu türden kampanyalar düzen muhalefeti dahil birçok toplumsal kesim tarafından ciddiye alınmıyor, tepkiyle karşılanıyor.

Yapısal olarak döne döne kriz üreten kapitalist sistem gerçeği yerli yerinde dururken ve güncel krizin gelişiminde

önemli bir yer tutan emperyalizmle gelecek bağımlılık ilişkileri devam ederken, Erdoğan yönetimi tarafından kriz karşısında gündeme getirilen çözüm programlarının emekçileri aldatmak ve fatu-rayı gerisin geri onlara ödetmekten başka bir anlam taşımadığı yeterince açıktır. Bu konuda 16 yıllık icraatları fazlasıyla aydınlatıcıdır. 2001 krizinin tozu dumanı içerisinde iktidar koltuğuna oturan gerici-faşist AKP, o tarihten günümüze Kemal Derviş’le anılan IMF patentli sosyal yıkım programlarını harfiyen uyguladı. Hem de kendisinden önceki hükümetlere taş çıkartırcasına...

Gelinen yerde birçok bilim insanı ve iktisatçı Erdoğan yönetiminin bir kez daha IMF vb. emperyalist kuruluşların kapısına gitmekten başka bir yolunun olmadığını belirtiyor. Bugün için ABD emperyalizmi ile yaşadığı siyasi kriz ve gerilen ilişkiler AKP’yi açmaza alarak ekonomik kriz üzerinden efendisi ile ortak adımlar atmasını zora sokuyor olabilir. Fakat deneyimler üzerinden biliyoruz ki, emperyalist burjuvazi söz konusu çelişkileri kendi lehine çözüme bağlamak ve krizin ağır yükünü bir kez daha emekçilerin sırtına yıkmak için AKP gericiliği ile her türlü kirli ilişki içerisine girmekten geri durmayacaktır. Bu konuda Erdoğan yönetiminin alacağı tutumun ne olacağı da fazlasıyla açık. Geçtiğimiz günlerde “çözüme bağlanan” Rahip Brunson olayı, efendi ile uşak arasında ortaya çıkan konjonktürel sorunların ne yönde aşılacağına güncel bir örneği olarak yerli yerinde durmaktadır.

Tüm bu nedenlerle işçi sınıfı ve emekçiler AKP gericiliğinin kriz üzerinden yaydığı safsatalara ve sözde anti-emperyalist

söylemlere inanmamalıdır. Onlar emperyalizme göbekten bağlıdır ve varlıklarını kapitalist-emperyalist sisteme borçludur. AKP tayfası “kriz yok”, “ekonomi alanında kurtuluş savaşı veriyoruz” vb. söylemler üzerinden emekçileri kandırmayı ve krizin yükünü bir kez daha emekçilerin sırtına yıkmayı amaçlamaktadır.

Öte yandan, AKP iktidarı ekonomik ve siyasal alanda giderek ağırlaşan kriz dinamiklerine, ortaya çıkan karmaşık ve ağır tabloya rağmen süreci yönetebiliyor olmayı büyük oranda emekçilerin örgütsüzlüğüne, hareketsizliğine ve önemli bir kesiminin de açık desteğine borçludur.

İşçi sınıfı cephesindeki örgütsüzlük, dağınkılık ve gerici düzen siyasetinin etkileri, dünden bugüne burjuvazinin krizi yönetebilmesinin en temel etkenlerinden olageldiler. Zira kriz, ancak edilgen ve örgütsüz yığınlar kolayından fatura edilebilir. Kriz koşullarında tekleyen kapitalizmin çarkları işçi sınıfı ve emekçilerin boynundaki zincir kalınlaştırılarak çevrilebilir.

Yıllardır kapitalist krizin yükünü sırtlayan emekçiler ise örgütsüzlüğün, dağınkılığın ve edilgenliğin bedelini ağır çalışma koşullarıyla, yoğunlaşan sömürüyle, kitlesel boyutlara varan iş cinayetleriyle, işsizlikle, yoksullukla ve geleceksizlikle ödüyor.

Bu tabloyu tersine çevirmenin yolu ise her şeyden önce işçi ve emekçilerin bu gidişata dur demesinden, krizin faturasını ödemeyi reddetmesinden, sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında örgütlü mücadeleyi büyütmesinden geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/39 * 19 Ekim 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Cinayet ve “çirkef üçgeni”

Suudi Arabistan'ın İstanbul konsolosluğunda Cemal Kaşıkçı'nın ortadan kaldırılması olayı, iki haftadan beri dünya gündeminde tutuluyor. Olayın merkezinde üç devlet var; cinayetin faili Suudi Arabistan, maktulün dostu ve ona ev sahipliği yapan AKP Türkiye'si ile iki tarafın patronu ABD emperyalizmi.

Suudi Arabistan vahşi cinayetleriyle bilinen Ortaçağ ideolojisinin 21. yüzyıldaki temsilcisi. Türkiye, tek adama dayalı dinci-ırkçı rejimin kasıp kavurduğu ülke. ABD, halen emperyalist saldırganlığın merkez üssü. Cinayetle bağlantılı bu “çirkef üçgeni”i Kaşıkçı olayı ile yakından ilgileniyor. Bu üç devlet tarafından “incelenen” cinayet güya halen “gizemini” koruyor. Adeta dünya ile alay ediyorlar.

PAÇALARINDAN RİYAKÂRLIK AKIYOR

Üç devletin güdümündeki medya da peş peşe açıklamalar, yorumlar, -bir kısmı tüyler ürpertici- cinayet senaryoları yayınlıyor. Aradan geçen süreye rağmen resmi kaynaklar somut bir açıklama yapmadılar. Oysa resmi olmayan kaynaklar tarafından yapılan açıklamalarda, ortada iğrenç bir cinayet olduğu ilk günden beri söyleniyor.

Trump Dışişleri Bakanı'nı Suudi kralı ile görüşmeye gönderiyor. Bakan krala teşekkür ediyor. Bu yetmiyor Trump'ın kendisi kralı aklamak için açıklama yapıyor. Kral olaydan on gün sonra konsoloslukta arama izni veriyor. Olaydan iki hafta sonra Türk ve Suudi polisi arama yapıyor. Olayın birinci dereceden muhatabı olan büyükelçi Suudi Arabistan'a kaçıyor. ABD medyası cinayeti yazıyor ama yine fail ortada yok. Dikta rejimin şefi T. Erdoğan, cinayetle ilgili konuşmaları susuruyor. İlk gün “yazık ki, Kaşıkçı'yı hayatta tutmayı başaramadık” diye açıklama yapan AKP'li danışman, saraydan gelen emirle açıklamasını geri çekiyor. Oysa bu kişi hem Kaşıkçı'nın hem nişanlısının

Herkes kendi sefil çıkarlarının peşine düşmüş, dehşet verici bir cinayetten elde edeceği kazancın hesaplarını yapıyor. Bu tablo kapitalist/emperyalist sistemdeki yozlaşmanın vardığı boyutu bir kez daha gözler önüne seriyor.

yakın arkadaşı ve olayı ilk andan itibaren izleyenlerden.

Olay gerçekleştiğinde dolaylı da olsa birbirini suçlayan Suudi Arabistan'ın Vahhabi rejimi ile Türkiye'nin dinci dikta rejimi, ne hikmetse karşılıklı üslup değiştiriyorlar. Katar krizi ve İhvincularla (Müslüman Kardeşler) ilişkiler konusunda farklı yerde duran iki Amerikancı rejim, taraf oldukları iğrenç bir cinayetin ardından birbirine yakınlaşma sinyalleri veriyor.

Suudi kral hoşlanmadığı birini ortadan kaldırmanın keyfini sürerken, AKP şefi bu cinayetten elde edeceği kazancın hesabını yapıyor. Suudi krala “sağılacak inek” muamelesi yapan Trump'ın ise tek

derdi, bu cinayet vesilesiyle Vahhabi rejimi sıkıştırıp daha çok haraç almaktır. Bu iğrenç hesaplardan dolayı cinayet de fail de ortada olmasına rağmen, olayın “gizemini” sürdürdüğü safsatası ortalığı kaplamaya devam ediyor.

YOZLAŞMA DORUKTA!

Ortadan kaldırılan kişi kapitalist/emperyalist sistemin Körfez kökenli figüranlarından biridir. ABD ile ilişkileri iyi, Katar emirinin özel ilgisine mazhar, hem AKP'yle hem şefiyle yakın işbirliği içinde, Suudi krallık ailesi içindeki iğrenç klik sayesinde taraf olan Kaşıkçı, kirli hesap ve pazarlıkların merkezinde duruyordu.

Sistem içinde aktif olan bu figüranın iğrenç bir şekilde ortadan kaldırılması kimsenin umurunda değil. Herkes kendi sefil çıkarlarının peşine düşmüş, dehşet verici bir cinayetten elde edeceği kazancın hesaplarını yapıyor. Bu tablo kapitalist/emperyalist sistemdeki yozlaşmanın vardığı boyutu bir kez daha gözler önüne seriyor.

Sistemin efendileri, Ortaçağ artığı Vahhabi krallığının İstanbul'un göbeğinde uluorta cinayet işlemesini “olağan” bir olay kabul ediyor. Zira petro-dolar zengini bu krallıkla yağlı ihale yapmayan yok gibidir. Vahşet hangi boyuta varırsa varsın, şirketlerin çıkarları korunmalıdır. Diğer bir ifade ile ortada iğrenç bir cinayet var ama kralla arayı bozmak “ulusal çıkarlar”a zarar verir. O halde herkes cinayete kılıf uydurmak için çaba harcamalıdır. Yapılan tam da budur.

Her şey ortada iken dünya gündeminin Kaşıkçı ile meşgul edilmeye devam etmesi, sistemdeki küstahlık ve yozlaşmanın vardığı boyutu tüm iğrençliği ile gözler önüne seriyor.

İzmir'de tüm gözaltılar serbest bırakıldı

TKİP Kurucu Üyesi Teslim Demir'in İzmir'deki cenaze töreni bahanesiyle gözaltına alınanlar 12 Ekim günü İzmir Adliyesi'ne getirildi.

10 Ekim Çarşamba sabahı İzmir, Kocaeli, Bursa ve İstanbul'da yapılan polis baskınlarında 14 kişi gözaltına alınmıştı.

BDSP, SMF üyelerinin, YDG ve Mücadele Birliği okurlarının yanı sıra Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) ile Tüm Otomotiv

ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) yöneticilerinin aralarında olduğu 14 kişi savcılık ifadeleri alındıktan sonra, adli kontrol şartı ve yurtdışına çıkış yasağı istemiyle mahkemeye sevk edildi.

Bursa'da 11 Ekim günü gözaltına alınan iki kişinin de SEGBİS'le savcılık ifadeleri alındı.

Mahkeme, ayda bir kez imza vererek adli kontrol şartı ve yurtdışına çıkış yasağıyla tüm gözaltıların serbest bırakılmasına hükmetti.

Brunson'ın tahliyesi...

Pazarlık kozundan barışma hediyesine dönüşmek

Üzerinde onca tartışma yürütülen, “askeri ve siyasi casusluk” ve “FETÖ ile PKK adına suç işleme” iddialarıyla yargılanan Papaz Brunson tahliye edildi ve ABD'ye döndü. Oysa Brunson'ı pazarlık malzemesi olarak kullanmak isteyen Erdoğan, ABD yönetimine hitaben “Bu fakir bu görevde olduğu sürece o teröristi alamazsın” diyerek, yüksek perdeden konuşmuştu. Ancak gelişmeler Erdoğan'ın bir kez daha meşhur “U” dönüşlerinden biri olarak tarihe geçti. Birden “bağımsız yargı” kararını vererek, 35 yıl hapis cezasıyla yargıladığı Brunson'a 3 yıl 1 ay 15 gün hapis cezası verdi ve yattığı süreyi göz önüne alarak tahliye ediverdi. “Bağımsız yargının” iş görmesi için ifadeleri tutuklanmalara yeterli olan gizli tanıkların ifade değiştirmesi yetti.

AKP şefi Erdoğan daha önce de Deniz Yücel ile ilgili olarak, “Elimizde görüntüler, her şey var. Bu tam bir ajan-terörist. Kandid'den ülkemi tehdit edecek, bölecek, ajanlık yapacak tiplere gereği neyse yaparız” demişti. Sonrasında dönemin Başbakanı Binali Yıldırım Almanya ziyareti sırasında “Almanya-Türkiye ilişkilerine zarar vermesini istemeyiz” diyerek Deniz Yücel'in tutukluluğuyla ilgili “kısa sürede gelişme olacağını” söylemiş ve bir yıldır hazırlanmayan iddianame hızlıca hazırlanarak Deniz Yücel tahliye edilmişti.

Böylesi örneklerden hareketle Brunson'ın tahliyesi esasında beklenen bir durumdu. Arka planda ne türden pazarlıklar yapıldığı ve bunların nasıl sonuçlandığı şimdilik bilinemese de şu kesin ki, bu örnek Türk sermaye devletinin emperyalizme bağımlılığının yeni bir göstergesi oldu. Efendiler uşaklarına iplerin kimin elinde olduğunu bir kez daha gösterdiler.

Görüntüde rahip pazarlığı olarak görülse de esasta ABD'nin dönemsel ihtiyaçlarına göre Türkiye'nin alacağı tutumlar ya da aykırı düştüğü konumlar üzerinden bir tartışma yürüdüğü aşikârdır. Bunun yanı sıra her iki taraf bu olayı iç kamuoylarına yönelik olarak kendi koltuk çıkarları adına da kullandı. Türkiye'nin rahibi ABD'ye karşı koz olarak gördüğü bu pazarlıkta, Erdoğan'ın kötü bir tüccar olduğu ortaya çıktı. Trump, rahibi oldukça zor koşullardan kurtarmak için çabalayan bir başkan olarak, imajını

ABD'nin dönemsel önceliklerine göre Türkiye'nin alacağı pozisyonun ve bundan bağımsız olmayacak şekilde S-400'lerin akıbeti, İran'a yönelik yaptırım meselesi, Ortadoğu politikası ve Suriye'deki Kürtlere ilişkin Türkiye'nin tavrı gibi başlıklardaki gelişmelerin bu “onarılan” ilişkiyi nasıl etkileyeceği önümüzdeki süreçte daha belirgin hale gelecektir.

güçlendirdi. Erdoğan ve ekibi ise ekonomik savaşın nedeni olarak kodladıkları rahibin tahliyesinden sonra “Bırakacağınız madem, kriz niçin bu noktaya kadar tırmandırıldı? Neden doların fırlamasına seyirci kaldınız?” türünden sorulara muhatap oluyor.

Bilindiği gibi ekonomik krizin etkilerini göstermesi ve bu krizdeki rollerinin üzerini örtmek adına Rahip Brunson yüzünden ekonomik savaş içinde oldukları türünden manipülatif söylemler yerli-millî naraları eşliğinde abartılı bir şekilde dolaşıma sokulmuştu. Böylelikle yaratılan “millî ruh”la krizin faturasını emekçi kitlelere yüklemenin hesabı yapılmaktaydı.

Kuşkusuz bu pazarlık oyununu fazla uzatamayacaklarını Erdoğan ve ekibi de biliyordu. Ev hapsi modeliyle Erdoğan'ın Brunson üzerinde uzatmak istediği pazarlık sürecine ABD sert tepki vermiş, kimi yaptırımlar gündeme gelmişti. Sıcak paraya bağlı bir ekonominin kaçınılmaz bir şekilde yuvarlandığı kriz sürecine gidip tabi ki ABD yaptırımlarıyla birlikte artmıştır. Dövizdeki artışla birlikte etkileri beklenenden daha hızlı görülen bu süreçte Erdoğan, sıcak para akışını sağ-

lama adına batı emperyalizmiyle arasını düzeltme hamleleri yapmaya koyuldu. Zira o çok övünülen ve büyüdüğü iddia edilen Türkiye ekonomisi yurtdışından her yıl 250 milyar tutarında döviz girdisi sağlama mecburiyetindedir. Bunun için bir yandan uluslararası sermaye kuruluşlarına çağrılar yapılmakta, yeni ekonomi programlarıyla güven kazanmak istemekteler, diğer yandan da emperyalist ülkelerle ilişkileri “normalleştirme” adına dış politika hamleleri yapıyorlar. ABD'li şirketlere evleri gibi görmelerini istedikleri Türkiye'de, ev hapsinde tutulan bir rahip pürüzünü de ortadan kaldırmak için gereğidir.

Brunson sorunu ile gelişen süreçte kimileri “eksen değiştirme” tartışmaları yürütmüş, kimileri ise Erdoğan'ın sözde Amerika'ya “kafa tutan” pozlarına “anti-emperyalist” anlamlar yüklemeye kalkmıştı. Ancak Erdoğan ve AKP'si içeriye yönelik ahkâm kesmelerin dozu en yüksekten bile ABD'yle olan ilişkileri riske atacak adımlardan kaçındı. Sürekli “stratejik ortaklıktan”, çıkar birliğinden dem vuruldu, bir rahip için bunun tehlikeye atıldığından yakınıldı. Damat Berat Albayrak ise gayrı ciddi bir şekilde, “40

yıllık karı koca bile her konuda anlaşamıyorlar” diyerek, ABD-Türkiye ilişkilerine “özgün” bir yorum getirmişti.

ROTA BELLİ: STRATEJİK UŞAKLIK!

Türk sermaye devleti, geleceğinin ABD emperyalizminin çıkarlarıyla örtüştüğünü bilerek davranmaktadır. Brunson davası bunu bir kez daha göstermiştir. Brunson'ın tahliyesinden sonra Trump istediğini almış biri olarak “Bu, ABD ve Türkiye arasında daha iyi -belki harika- ilişkilerin önünü açacak” demekte, Erdoğan da “Umuyorum ki ABD ve Türkiye iki müttefike yakışır biçimde işbirliğine devam eder” diyerek, ABD emperyalizmiyle “onarılan” ilişkinin muştusunu vermektedir.

Şüphesiz, ABD'nin dönemsel önceliklerine göre Türkiye'nin alacağı pozisyonun ve bundan bağımsız olmayacak şekilde S-400'lerin akıbeti, İran'a yönelik yaptırım meselesi, Ortadoğu politikası ve Suriye'deki Kürtlere ilişkin Türkiye'nin tavrı gibi başlıklardaki gelişmelerin bu “onarılan” ilişkiyi nasıl etkileyeceği önümüzdeki süreçte daha belirgin hale gelecektir.

Rahip ve “bağımsız yargı” rezaleti

E. Bahri

Saray rejiminin farklı ülkelerin vatan-daşlarını rehin alıp onları “pazarlık” aracı olarak kullanması, “güdümlü Türk yargısı” tartışmasına uluslararası bir boyut kazandırdı. T. Erdoğan’ı görünce düğmesiz cüppelerinin önünü ilikleme telaşına düşen kişilerin Türk yargısının başında olduğu dikkate alındığında, tartışmanın uluslararası bir boyut kazanması şaşırtıcı olmasa gerek.

Genelde sınıflı toplumlarda özelde kapitalizmde bağımsız yargıdan söz etmek mümkün değil. Zira bir üst yapı kurumu olan yargının bağımsızlık sınırları, egemen sınıfların çıkarlarıyla çizilir. Yani ahlak gibi yargı da her yönüyle sınıfsal hareket eden bir kurumdur.

“Olağan” koşullarda yargı kurumunun belli bir özerklik alanı olabilir. Elbette bu alandaki hareket serbestisi de, egemen sınıfın çıkarlarına zarar vermeme koşullarına bağlıdır. Yani yargı görünürde bağımsız ama özü ve biçimi ile egemen sınıfların çıkarlarını koruyan temel üst yapı kurumlarından biridir.

Yargı egemen sınıfların bir yönetme aracı olduğundan, ihtiyaç duyulduğunda siyasi iktidarın kirli/özel işleri ya da dönemsel politikalarının bir aracı olarak da kullanılabilir. Egemen sınıflar ihtiyaç duydukları zaman, yargı da siyasi bir kurum gibi hareket etmeye başlar. Demek ki yargı da düzenin diğer kurumları gibi koşullara göre hareket tarzını değiştirebiliyor.

Bütün rejimler yargının bağımsızlığıyla iftihar ederler. Yargıya güveni, rejime güvenin kıstası sayarlar. Oysa bu kurum görünürde “adaletle” bağlantılı olsa da, her zaman devletin şiddet aygıtlarıyla birlikte mesai yapar. Örneğin istihbarat, işkenceciler ve yargı toplumsal mücade-

Saray yargısının dünyaya rezil olması yetmezmiş gibi, diktatörün resmi görevli dalkavukları utanıp sıkılmadan, Brunson’ın serbest bırakılmasını “Türk yargısının bağımsızlığının kanıtı” diye selamlarlar.

lenin ve devrimci hareketin önüne birlikte dikilirler. İşkencenin yaygın olduğu dikta rejimlerde ise yargı, delillerini işkencecilerin sorgu dosyalarından toplar.

Bu militarist özüne rağmen, “olağan” koşullarda yargıya asgari ölçülerde de olsa bir özerk hareket alanı tanınır. Tek adam diktasına dayalı rejimlerde ise, o sınırlarda da olsa yargının bağımsız hareket edebileceği alanlar ortadan kaldırılır. Böylesi dönemlerde dikta rejimin başı yargıya doğrudan emir verir. Tıpkı son yıllarda T. Erdoğan’ın yaptığı gibi...

Dikta rejim işbaşındayken, burjuva hukukunu biçimsel düzeyde bile uygulamak mümkün değil. Zira rejimin başı, sözlerinin “yasa” kabul edilmesini ister. Aksi halde kendisine biat etmeyen yargıçları anında zindana atabilir ya da daha şanslı olanlar kendilerini kapının önünde

bulurlar. Rejim için siyasi önemi olan bir dava söz konusu olduğunda, mahkemeler kendi iradeleriyle karar veremezler. Saraydan gelecek “emri” bekler, onu “karar” diye ilan ederler. Siyasi koşullar değişir, saray farklı bir eğilim geliştirirse, yargı da anında buna uyum sağlar. Son yıllarda aynı mahkemelerin birbirine zıt kararlar alması bu durumun güncel somut göstergeleridir.

Rahip Brunson davası, dikta rejimlerde yargının sefaletini gösteren ibret verici örneklerden biridir. Washington’daki efendilerinin baskılarına boyun eğen dikta rejimin başı, yargıya emir vererek, Brunson’u serbest bırakır. Kepazelik öyle bir noktaya varır ki, mahkemeden günler önce ABD medyası rahibin serbest bırakılacağını yazmaya başlar. Zira kulislerde pazarlık tamamlanmış, yargıya

da saraydan gelen emri uygulamak dışında bir iş kalmamıştır.

Dünyanın gözleri önünde yaşanan bu alçaltıcı pazarlığın sonunda “casus, ajan, darbeci, terör örgütleri destekçisi” gibi ağır suçlarla itham edilen Brunson, “masum bir rahip” olup çıkar. Hazır bekleyen uçağına binip Washington’a doğru yol alır.

Saray yargısının dünyaya rezil olması yetmezmiş gibi, diktatörün resmi görevli dalkavukları utanıp sıkılmadan, Brunson’ın serbest bırakılmasını “Türk yargısının bağımsızlığının kanıtı” diye selamlarlar. Kepazeliğin bu kadar ayyuka çıkabilmesi için kendi kendini aşağılayan ve halkı aptal yerine koyanların köşe başlarını tuttuğu bir dikta rejimin işbaşında olması gerekiyor. Tıpkı son yılların Türkiye’sinde olduğu gibi...

Kürt siyasetçilere yönelik tehditlerini tekrar gündeme getiren AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın “PKK’nın tehditlerine boyun eğen muhtarlar var, bunları affetmeyiz” açıklamasının ardından İçişleri Bakanlığı 259 muhtarın görevden uzaklaştırıldığını bildirdi.

“Terör” demagojisiyle gerekçelenen ve “geçici bir tedbir” olduğu iddia edilen kararlar görevden alınan 259 kişinin 103’ü köy, 156’sı mahalle muhtarından oluşuyor. Hiçbir hukuki karara

İçişleri Bakanlığı 259 muhtarı görevden aldı

dayanmadan, keyfi bir şekilde alınan kararlar ilgili İçişleri Bakanlığı’nın duyurusunda şu ifadeler yer aldı:

“Terör örgütlerine veya Milli Güvenlik Kurulu’nca devletin milli güvenliğine karşı faaliyette bulunduğu karar veri-

len yapı, oluşum veya gruplara üyeliği, mensubiyeti, iltisakı veya irtibatı bulunduğu değerlendirilen, görevin niteliğiyle bağdaşmayan eylemleri olduğu görülen 103 köy muhtarı ile 156 mahalle muhtarı olmak üzere toplam 259 muhtar adli

ve/veya idari işlemlerin tekemmülü ve halihazırda yürütmekte oldukları görevin hassasiyeti nedenleriyle haklarında nihai karar verilene kadar görevlerinde kalmalarının doğurabileceği telafisi imkansız sonuçlar dikkate alınarak geçici bir tedbir olarak 442 sayılı Köy Kanunu ve 4541 sayılı Şehir ve Kasabalarda Mahalle Muhtar ve İhtiyar Heyetleri Teşkiline Dair Kanuna istinaden İçişleri Bakanı ... Süleyman Soylu tarafından görevden uzaklaştırılmıştır.”

AKP iktidarında açlık ordusu büyüyor

Sömürü ve eşitsizlik temeline dayalı kapitalist sistemin olmazsa olmazlarından biri, insanların azımsanmayacak bir kısmının açlık çekmesidir. Bu sayı kimi dönemler nispi olarak azalsa da, kapitalizm var olduğu günden bu yana açlık vebası insan soyunun yakasını bırakmamıştır.

Kapitalizmin metropollerini emperyalist ülkeler dışta tutulursa, açlığın uğramadığı ülke yok gibidir. Orta düzeyde gelişmiş kapitalist ülkelerden biri olan Türkiye de açlık belasının eksik olmadığı ülkelerden biridir.

Kapitalist sistemde gelir dağılımının adil olması imkansızdır. Çünkü üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulduran kapitalistlerin kâr hırsı hiçbir koşulda buna izin vermez. Uzlaşmaz sınıf çatışmalarının kaynağı da sömürü ve gelir dağılımındaki eşitsizliktir. Burjuvazi emekçilerin kazanımlarını ortadan kaldırmak için çaba sarf ederken, işçi sınıfıyla emekçiler ise, daha insanca bir yaşam için kendileri tarafından üretilen artı-değerden aldıkları payı büyütme için mücadeleye ederler. Mücadele zayıfladığında hak kayıpları da artar. Tıpkı 2018 Türkiye'sinde olduğu gibi...

Krizle birlikte emekçilerin artan kayıpları, Türkiye'de açlık ordusunun rakamlarını akıl almaz boyutlara ulaştırmıştır. Tüketici Hakları Derneği'nin (THD) 16 Ekim Dünya Gıda Günü'nde yayınladığı rapor tablonun vahametini tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi.

THD raporunda şu çarpıcı bilgiler de yer aldı; "...büyük bir kitle yeterli, dengeli ve sağlıklı beslenebilecek gelir düzeyine sahip değil. Ne yazık ki Türkiye'de tüketicilerin yüzde 20'si, yani 16 milyondan fazla insan açlık sınırının altında yaşamaktadır. Nüfusun yüzde 60'tan fazlası, yani 48 milyon insan da yoksulluk içinde-dir..."

Tablonun bu kadar vahim olması ve günden güne kötüleşmesi bir tesadüf mü? Elbette değil!

Kapitalist sistemde bir sınıfın kazanımı diğer sınıfın zararını zorunlu kıldığı

için, sınıflar mücadelesinin düzeyi, çoğu zaman gelirden alınan payı da belirler. İşçi sınıfı en ağır koşullarda bile daha insanca bir yaşam için mücadele eder. Kapitalistler ve onların iktidarı ise, bu mücadeleyi pasifize etmek, yozlaştırmak, olmazsa şiddet araçlarını kullanarak bastırma yoluna gider. Tıpkı AKP rejiminin kolluk kuvvetlerini hakları için direnen 3. havalimanı işçilerine saldırtması ve onlarcasını tutuklaması örneğinde olduğu gibi.

Vurgulamak gerekiyor ki, din bezirganlığı yapan AKP iktidarı ilk günden itibaren işçi sınıfının kazanımlarını ortadan

kaldırmak için sistemli ve sinsî bir politika izledi. Yani bu iktidar milyonların açlık çekmesinden iki kere sorumludur. Hem krizi derinleştiren politikalar izledi hem işçi sınıfının hak arama mücadelesini baltaladı. Başta grev yasakları olmak üzere, hak arayan işçilere saldıran bu "yerli/milli" iktidarın şefleri hem kendi kasalarını doldurdular hem kapitalistlerin servetlerine servet katmalarını sağladılar.

Sermaye sınıfının "demir yumruğu" olan AKP iktidarı on milyonları açlığa mahkum etmekte sakınca görmüyor. O halde her onurlu işçi ve emekçi de iktidara karşı tutumunu belirlerken, bu gerçeği göz önünde bulundurmakla yükümlüdür.

Türkiye İstatistik Kurumu 2018 Temmuz'una ilişkin dar tanımlı iş gücü istatistiklerini yayınladı. 2018 yılındaki aylık değişimlere bakıldığında işsizlikteki artış devam etti. Mevsim etkilerinden arındırılmış işsizlik oranı yüzde 1,5'lik artışla yüzde 11'e çıktı. Tarım dışı işsizlik oranı da yüzde 13'e yükseldi.

Geçen yıllara kıyaslandığında ise işsiz sayısı 88 bin kişi artışla 3 milyon 531 bin kişiye yükseldi. İşsizlik oranı yüzde 2,5'lik artışla yüzde 10,8'e çıktı.

Temmuz döneminde iş gücüne katılım oranı yüzde 54, istihdam oranı yüzde 48,2 oldu. İstihdamda hizmet sektörünün payı yüzde 53,9, tarımın payı yüzde 19,7, sanayi yüzde 19,5, inşaatın payı yüzde 6,9 seviyesinde gerçekleşir-

Eylül ayında işsizlikte patlama yaşandı

ken, geçen yıla kıyasla inşaat ve tarımın paylarında düşüş, sanayi ve hizmetlerde artış oldu.

Bu dönemde kayıt dışı çalışanların oranı yüzde 34,3 olurken, tarım haricindeki sektörlerdeki kayıt dışı çalışma yüzde 22,2 seviyesinde kaldı.

TÜİK'in 15 Ekim'de açıkladığı verileri değerlendiren Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR) gerçek işsizliğin 6,3 milyona ulaştığına dikkat çekti.

Krizin etkisiyle işsizlikte patlama yaşandığı vurgulanan bültende, TÜİK'in

Temmuz ayı işsizlik verilerine kriz henüz tam olarak yansımaya da İŞKUR'un Eylül ayı verilerinin işsizlikte büyük patlama yaşandığını gösterdiğine dikkat çekildi.

İŞKUR'un Eylül ayı istatistiklerine göre, 2017 döneminde 2 milyon 575 bin olan kayıtlı işsiz sayısı bu yıl 558 bin artarak 3 milyon 133 bine ulaştı. İŞKUR'a yapılan işsizlik sigortası başvuruları da Ağustos 2018'de 106 bin olurken, Eylül'de 140 bine ulaştı.

İşsizlikteki tırmanışın SGK verilerine de yansıdığı belirtilen DİSK-AR raporunda, Haziran 2018'de 16 milyon 495 bin

olan aktif sigortalı sayısının (4-a kapsamında) 16 milyon 226 bine gerilediğine yer verildi.

TÜİK'in Temmuz ayı işsizlik verilerinin ele alındığı raporda, dar tanımlı işsizlere ek olarak iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar, ümitsiz işsizler, zamana bağlı eksik istihdam edilenler ve mevsimlik çalışanlarla birlikte gerçek işsizliğin 6,3 milyona ulaştığı ifade edildi.

"Kadın ve genç işsizliği ürkütücü boyutlarda" denilen raporda; tarım dışı genç kadın işsizliğinin yüzde 32'yi aştığı, ne eğitimde ne istihdamda (NEET) olan gençlerin oranının yüksekliğini koruduğu "15-24 yaş arası gençlerin yüzde 27,7'si boşta gezer durumundadır" ifadeleriyle ortaya kondu.

2019 yılı bütçesi

“Tasarruf” derken ödenekler arttırıldı

Türkiye kapitalizminin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz giderek daha yakıcı hale gelirken, sermaye devleti sözde “kamuda tasarruf” uygulanacağını açıklamıştı.

Fabrikalarda ağırlaştığı sömürü koşullarıyla, artan işsizlik ve enflasyonla faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödeyen sermaye devletinin “kamuda tasarruf” iddialarının yalan olduğu saraya ve bürokratlara yapılan israf harcamalarıyla ortaya serilmişti. “Tasarruf” yalanı 2019 bütçesi için açıklanan tavan ödeneklerle de bir kez daha açığa çıktı.

Bütçe ödeneklerinin de yer aldığı 2019-2021 yılı Orta Vadeli Mali Plan yayımlandı. Hemen hemen tüm bakanlıklar ve devlet kurumlarının tavan ödenekleri geçen yıl hazırlanan plana kıyasla artış gösterdi. Geçtiğimiz yıl 737,9 milyar lira olarak öngörülen 2019 bütçesi, yeni planda yüzde 20 artışla 885,2 milyar lira oldu.

SARAYA AYRILAN ÖDENEK 3'E KATLANDI

Bütçeden ayrılan ödeneğin artış gösterdiği kurumlar arasında da cumhurbaşkanlığı dikkat çekti. Saraya ayrılan ödenek, geçtiğimiz yılki plana kıyasla neredeyse 3'e katlandı. 2017'de yapılan planda 1 milyar 50 lira ödenek ayrılan cumhurbaşkanlığına 2019'da 2 milyar 819 milyon lira, 2020'de 2 milyar 900 milyon lira, 2021'de ise 3 milyar 91 milyon lira ödenek tavanı ayrıldı.

Geçen yılki planda 8,4 milyar lira ödenek ayrılan Diyanet İşleri Başkanlığı, yeni planda 10,4 milyar lira bütçe tavanına sahip oldu. Bu tutarla, 29 kurumu geride bırakan Diyanet için 2020'de 11,9 milyar lira, 2021'de ise 13,1 milyar lira ödenek öngörüldü.

ALBAYRAK'IN BAŞINDAKİ BAKANLIK YİNE İLK SIRADA

Bütçeden en fazla ödenek ayrılan bakanlık ise damat Berat Albayrak'ın başkan-

da bulunduğu Hazine ve Maliye Bakanlığı oldu. 2019 yılı bütçesinde Hazine ve Maliye Bakanlığı'na 388,9 milyar liralık ödenek ayrıldı.

Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın ardından kurumlar tek başına ele alındığında Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) 113,8 milyar liralık ödenekle ikinci sırada yer aldı. Buna karşın, savaş, saldırganlık ve devlet terörünü uygulamakla sorumlu kurumlar bir arada ele alındığında ödenekleri MEB'inkiyle aynı seviyede oldu. MİT Başkanlığı'na 2 milyar 158 milyon lira, Milli Savunma Bakanlığı'na 46 milyar 462 milyon lira, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne 33 milyar 676 milyon lira, Jandarma Genel Komutanlığı'na 19 milyar 604 milyon lira, İçişleri Bakanlığı'na 8 milyar 572 milyon lira ödenek ayrıldı.

En fazla ödenek ayrılan bir diğer kurum da Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı oldu. Tek adam rejiminde 3 bakanlığın birleştirilmesiyle oluşturulan yeni kuruma 103 milyar 91 milyon lira ödenek ayrıldı.

Sarayda israf, halka “kemer sıkma”

Önce “kriz mriz yok” diye vaaz veren, ardından “kriz fırsatlar yaratır” diyen, krizin konuşulmasına bile tahammül edemez duruma düşünce de medyadaki beslemelerine “krizi unutturun” diye emir veren saray rejiminin başı, son olarak “kemer sıkma” politikalarını ilan etti.

T. Erdoğan tarafından imzalanan ve “2019-2021 Dönemi Yatırım Programı Hazırlıkları” diye anılan bu “kemer sıkma” programıyla kamu harcamalarında kısıtlamaya gidilecek. Programa göre kamu alanındaki yatırımların bir kısmının durdurulması ve yeni yatırım yapılmaması öngörülüyor. Kamu harcamalarının kısılması, öncelikle sağlık, eğitim, yerel yönetimlerin hizmetleri gibi halkı ilgilendiren alanlara ayrılan bütçenin kısılması anlamına geliyor. “Çok acil durumlar” dışında ameliyat yapmanın yasaklanması, hastaların birçok ilaca ulaşamamaları, atanmayan yüz binlerce öğretmenin işsizliğe mahkumiyetinin devamı vb. sorunları daha da derinleştirecek bir programdır söz konusu olan.

Emekçilerin temel ihtiyaçlarından kesilerek sağlanacak “tasarruflar” ise, saray rejimi tarafından -AKP şefinin deyimiyile- “faiz lobisi”nin kasalarına akıtılacak.

Sarayın dinci-şoven rejimi, “tasarruf” adı altında emekçilerin temel ihtiyaçları için harcanması gereken kaynaklara el atarken, kendi sefahat düzeninden ise milim şaşmıyor. Kısa süre önce açıklanan resmi rakamlara göre saraydaki sefahatin günlük maliyeti 1,8 milyon liraya ulaşıyor. Gayri resmi miktarı ise “faniler” bilmiyor. Bu israf yetmiyormuş gibi, Cumhurbaşkanlığı Politika Kurulları için 76 kişi alındı. Meziyetleri saraya dalkavukluk yapmaktan ibaret olan bu kişilere ödenecek maaş aylık 12 bin lirayı bulacak.

Ölçsüz israf sarayla sınırlı değil. Örneğin TÜSİAD'ın hazırladığı Merkezi Yönetim Bütçesi raporuna göre AKP hükümeti 2017 yılında yaptığı 65 milyar liralık harcamayı ‘diğer giderler’ adı altında gizledi. Görüldüğü gibi saraydaki ölçsüz sefahatin yanı sıra AKP de bütçeyi fütursuzca yağmıyor.

Milyonları işsizlik ve sefaletle sürükleyen bu iktidar, bütçeyi yağmalama ayrıcalığını “yerlilik/millilik” diye yutturmaya çalışmakla kalmıyor, utanıp sıkılmadan da halkı fedakarlık yapmaya çağırıyor.

Saray rejimi emeklileri “yük” sayıyor

AKP şefi Tayyip Erdoğan partisinin grup toplantısında yaptığı konuşmada emeklilikte yaşa takılanların taleplerini hedef aldı. Emeklilerin alacaklarının 750 milyar lira olduğunu ileri süren Erdoğan, erken emeklilikten yararlanacakların haklarını “yük” diye niteledi. “Ekonominin kurtuluş savaşı verdiği” demagojisi yapan Erdoğan “Böyle bir dönemde, böyle bir yükü milletimizin sırtına bindirmeye hakkımız var mı” dedi.

Saray rejiminin, “milletin sırtına bindirdiği” harcamalara, Eylül ayı bütçe-

sinde ortaya serildi. Toplam 546,8 milyar liralık gelirlerin çoğunluğunu -459,4 milyar lira- vergilerin oluşturduğu bütçedeki ‘yük’ şöyle:

- Faiz giderleri Eylül'de 10,2 milyar lira oldu, 9 ayda 60 milyar lirayı geçti.

- 9 ayda 65,6 milyar lira harcama yapılan “görev zararları” kaleminde sosyal güvenlikle ilgili kurumlara 61,3 milyar lira verildi.

- 9 ayda 100 milyon liranın üzerine çıkan reklam giderlerinde bir önceki aya kıyasla Eylül'de 13,5 milyon lira daha faz-

la harcandı.

- Kira gideri Eylül'de 116,8 milyon lira, 9 ayda 876,3 milyon lira oldu. “Hava taşıtı kiralaları”na 9 ayda 85,8 milyon lira giderken, sadece Eylül'de 23,6 milyon lira harcandı.

- “Diğer sosyal amaçlı transferler” adı altında gizli tutulan, gerici vakıflara yardımlar, 9 ayda yaklaşık 10 milyar lira, Eylül'de 1,5 milyar lira tuttu.

- Örtülü ödenekte Eylül ayında 21,6 milyon lira, 9 ayda ise 1,3 milyar lira harcandı.

MİB MYK Ekim Ayı Toplantısı Sonuç Bildirgesi

Zorlu geçecek kışı bahara çevirmek ellerimizde!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olarak Ekim ayı toplantımızı gerçekleştirdik.

Toplantıda gündemdeki bir dizi konuya dair kapsamlı tartışmalar yürüterek sonuçlar çıkardık. Çıkardığımız sonuçları başlıklar halinde paylaşmak istiyoruz:

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEYECEĞİZ!

1. Derinleşen ekonomik krizin faturası öngördüğümüz gibi işçi sınıfına ödetilmek isteniyor. Toplantıda hem genel veriler hem de yerellerden gelen bilgiler ışığında mevcut tablo değerlendirildiğinde bu faturanın boyutları aşağı yukarı şöyledir:

- İlk olarak bugüne kadar hep yapıldığı gibi işçilerden ve emekçilerden vergi ve benzeri yollardan kesilmiş kaynaklar sermayeye oluk oluk aktarılmaya devam ediliyor. Bu bakımdan İşsizlik Fonu bir kez daha başı çekiyor. Biz daha da yoksullaşırken patronlar krizi fırsata çeviriyor.

- İkinci olarak AKP iktidarı, açıklanan "Yeni Ekonomi Programı" gibi planlarda açıkça vurgulandığı gibi patronların bitmeyen rüyası kıdem gibi elimizde kalan son hak kırıntılarını da gasp etmeyi hedefliyor.

- Üçüncüsü birçok fabrikada kazanılmış sosyal hakların, ikramiye ve benzeri hakların tırpanlanması gündemde. Bu gasplar "fedakarlık" adı altında işçilere yutturulmaya çalışılıyor. Toplu sözleşme sürecinde bulunan fabrikalarda patronlar eriyen ücretlere zam yapmaya yanaşmıyor.

- Dördüncüsü bir dizi fabrikada ücretsiz izinler, başka birçok fabrikada ise yoğun işçi kıyımları söz konusu.

- Beşincisi bu büyük kıyımların yanında parasını yine İŞKUR'un verdiği işten atma garantili binlerce işçi de kölece şartlarda sömürülmeye devam ediyor.

- Altıncısı işçi sınıfını işsiz, güvencesiz ve sefaletle mahkum bırakan sermaye sınıfı ve uşağı AKP öte yandan bir dizi şovla üzeri kapatılsa da, temel tüketim maddelerine konulan yüksek oranlı zamlarla halkı eziyor. Yüzde 24'leri bulan resmi enflasyon rakamları karşısında şu an asgari ücret tam olarak sadaka ücreti olarak adlandırmayı hak ediyor.

2. İşçi sınıfımız bu denli kapsamlı saldırılarla yüz yüze bulunuyorken, sendikalarımız koltuklarında oturan yönetimler

eliyle yokları oynuyor. Bir kısmı da zaten aktif biçimde sermaye ve iktidarın işçi düşmanı politikalarını allayıp pullayıp bizlere yutturmak için çalışıyor.

Türk-İş ve onun şu an belkemiğini oluşturan iş kolumuzdaki patron uşağı Türk Metal şebekesi açık ve net biçimde patronların safında. İşçilerin zorlamasıyla birkaç iş yerinde hak gasplarına karşı yapılan eylemlerin yanında zoraki saf tutmakla birlikte gerçekte patronlar ve AKP ne istiyorsa öyle davranıyor bu işbirlikçiler. İşçi kıyımlarına, zamlara, hak gasplarına karşı sessiz ve seyirciler.

Bunların silik kopyası Çelik-İş yönetimi de aynı yolda ilerliyor. Lüks arabalara binip şatafatlı törenlerde boy gösteren genel merkez yöneticileri şimdiden pek çok fabrikada faturanın işçilere kesilmesini onayladılar. Güya "işçi atılmasın" bahanesiyle, pek çok kazanımın bir çırpıda tırpanlanmasına göz yumdular. Termo Teknik ve Temsa gibi fabrikalarda yaşanan kıyımlara dair tek bir söz etmediler. MMK'daki hak gasplarını itirazsız onayladılar.

Krizin faturasına karşı mücadele iddiasında olan Birleşik Metal-İş yönetiminde ise bir kez daha pratikte bir güçlü karşı koyuş göremedik. Pek çok durumda açıklamalarla yetinip bir orta yol bulmaya çalıştılar. Böylelikle de en sonunda işçilerin kaybettiği bir tablonun yaratılmasına ortaklırlar.

Milyonluk arabalarıyla şu sıralar medyanın gündeminde olan sendika beylerinden bu süreçte de işçi sınıfı için bir şey yapmalarını elbette beklemiyoruz, yapacaklarına da inanmıyoruz.

Hep vurguladığımız gibi, işçiler tabandan, el ele omuz omuza verip kendi kararlarını kendileri alacak ve uygulayacaklar. Böylelikle birleşe birleşe bu sendika beylerini de sırtlarından atacaklar. Aksi halde biz acı ve yıkım altında inerken bu sendika beylerini patronlarımızla birlikte zengin etmeye devam edeceğiz.

3. Krizin faturasının işçi sınıfına ödetilmesine karşı "Krizin faturasını patronlar ödesin!" diyoruz. Bu temelde birleşik ve kararlı bir sınıf mücadelesinin şart olduğunu vurguluyoruz. Bu mücadele tek tek fabrikalarda hak gasplarına ve kıyımlarına karşı kararlı bir direniş çizgisini gerektiriyor. Hak gaspları ve işçi kıyımları kabul edilmemeli, direnilmelidir.

Bununla birlikte ise sadece bir savunma çizgisinde direnerek sonuç almak mümkün değildir. İşçi sınıfı talep etmeyi asla bırakmamalı, dahası krizin halihazırda daha ağır biçimde işçi sınıfına yüklediği bir ortamda, kapitalistlerin geçmişten bu yana hep kazandığı bir düzende faturayı kapitalistlere ödeyecek net taleplerle çıkılmalıdır.

Daha önce de ifade etmiş bulunduğumuz gibi MİB olarak buna karşılık 4 ana talebimiz var:

- İşten atmalar yasaklansın!
- Temel tüketim maddelerine yapılan zamlar geri alsın!
- Ücretler günün şartlarına göre yükseltsin!
- İşçilerden alınan vergiler düşürülsün, kapitalistlerden servetlerine göre artan oranlı vergi alsın!

Bu talepler etrafında kararlı bir mücadelenin sürdürülmesi bugün çok daha

fazla gereklidir.

4. Bu ana taleplere bağlı olarak, "Asgari ücrete Ocak ayı beklenmeden günün şartları dikkate alınarak zam yapılınsın!" olarak özgüleştirdiğimiz talebimiz bugün özellikle öne çıkarılmalıdır. Fahiş zamların ücretleri pula çevirdiği bugünkü koşullarda işçi sınıfı yoksulluğun karanlık kuyusuna mahkum edilmiştir. Bunun için bu acil ve yakıcı talebi daha güçlü ve daha güvenceli bir şekilde ortaya koymalıyız.

Ayrıca tek tek fabrikalarda ücretlerde iyileştirme yapılması, toplu sözleşmelerin işçi lehine revize edilmesi taleplerini de aynı derecede öne çıkarabilmeliyiz.

5. Kriz kapsamında sınıfımızı aydınlatmak, örgütlemek ve direnişe çekmek genel görevleri kapsamında çalışmalarımız devam edecektir.

Bilgilendirme toplantıları, paneller, saldırılara karşı mücadele, taleplerimizi ortaya koyacak eylemlerle mücadeleleri örgütlemeliyiz.

Daha özeldir ise birlik olarak krizin fabrikalardaki tablosunu çıkaracak bir rapor hazırlayacağız.

Toplam çalışmamızda kullanılmak üzere bir kriz broşürünü hazırlayıp kullanıma sunacağız.

EMİS GRUP SÖZLEŞMESİNDE TASLAK REVİZE EDİLMELİ!

İçinde bulunduğumuz bu dönemde EMİS Grup Sözleşmesi metal patronlarıyla işçilerin karşı karşıya geldiği özel bir mücadele gündemidir.

Kendisinden sonraki mücadeleleri de etkileyecek olan bu grup sözleşmesi sürecinde uyuşmazlık tutulmuş, arabuluculuk aşaması başlamıştır. Anlaşmazlık özellikle ücret maddesi üzerindedir. Birleşik Metal-İş Sendikası taslağında ilk altı ay için 2.65 TL talep edilmektedir. Buna karşılık EMİS yüzde 16 teklif etmektedir. Kuşkusuz EMİS patronlarının bu teklifi sadaka zammı dayatmasından başka bir şey değildir, kabul edilemez. Fakat öte yandan da Birleşik Metal-İş'in taslağı da kriz ve artan enflasyon karşısında oldukça düşük kalmıştır. Bunun için günün şartlarına göre revize edilmelidir.

Öte yandan krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek isteyen sermaye sınıfına karşı EMİS kapsamındaki mücadele sınıf mücadelesinin geleceği açısından önemlidir. Özellikle grev yasaklarının ar-

tık olağanlaştığı bir durumda grev yasaklarını da göğüsleyecek net bir mücadele perspektifiyle somut bir plan oluşturulmalıdır. Grev yasakları fiili mücadeleyle aşılmalıdır. Önceki dönemde olduğu gibi göstermelik bir “yaşağı tanımayız” tavrı yerine sonuna kadar fiili grevi sürdürecektir bir bilinç ve kararlılık ortaya konulmalı, bugünden saflar buna göre hazırlanmalıdır.

Bu mücadele böylesine sert ve önemli olduğuna göre EMİS kapsamındaki işçi kardeşlerimizle dayanışmayı bünyetmek günün önemli görevlerindedir. Bu kapsamda sendika ayrımı yapmadan dayanışma içerisinde olmak tüm metal işçisinin görevidir.

MYK olarak EMİS kapsamı dahilindeki işçi kardeşlerimizin mücadelesinin sonuna kadar yanınızda olacağımızı duyuruyoruz.

BASKILARA VE TUTUKLAMALARA KARŞI İŞÇİ KARDEŞLERİMİZİN YANINDAYIZ!

Geçtiğimiz haftalarda son derece haklı taleplerle ayağa kalkan 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçi arkadaşlarımızın direnişi acımasızca bastırılmış, onlarca işçi kardeşimiz de tutuklanmıştı. AKP iktidarının bu tutumu, işçi sınıfına yönelik bir gözdağıdır. 24 Haziran seçimlerinin ardından kurulan tek adam yönetiminin gerçekte sermayenin demir yumruğu olduğunun ispatıdır.

Bu aynı haftalar içerisinde 2013 yılında fabrika işgaliyle büyük bir direniş destanı yazan Greif işçilerine de yıllar sonra dava açılmıştır. 191 işçi haklı mücadelelerinden dolayı yargılanmak istenmektedir.

Bu iki olay işçi sınıfına yönelik artacak yeni bir faşizan dönemin başlangıcı sayılmalıdır. Dolayısıyla bu hamlelere karşı verilecek cevap son derece önemli ve hayatidir. Eğer güçlü bir cevap verilirse sermayenin demir yumruğuna “dur” denecek, duvar örülecek, ya da bugün bunları yapanlar daha da cesaretlenecek ve bundan sonra işçi sınıfı ayağa kalktığı her durumda anında acımasızca ezilecek.

Bunun için saldırılara karşı sınıfımızın ortak dayanışmasını güçlendirmeliyiz. Tutuklanan 3. havalimanı işçilerinin derhal serbest bırakılmasını talep edeceğiz. Bunun için mücadeleyi yükselteceğiz. Greif işçilerine destek vereceğiz, bu kapsamda öncelikle 12 Kasım'daki ilk duruşmaya katılacağız.

Son derece zorlu ve kritik bir süreçten geçerken, zorlu bir kışa hazırlanırken bugün vereceğimiz mücadelenin geleceğimizin şekillenmesinde belirleyici öneme sahip olduğunu bilerek tüm işçi arkadaşlarımızı ve mücadele yoldaşlarımızı omuz omuza vermeye çağırıyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

Suriyeli işgücü veya kölelik kapılarında yaşam

Dünya kaynaklarını tekelinde tutan kapitalistler, bu kaynaklardan mahrum bıraktıkları milyonları kendi hesapları için kullanarak istismar ediyorlar. Böylesine bir düzenin olağan dönemlerinde dahi milyonların yaşam hakkı açlık, yoksulluk, hastalıklar, istismar, şiddet, ölümlerle eşitlenirken, kriz ve kirli savaş dönemlerinde işçiler, emekçiler, ezilen halklar kitlesel sefaletler, kıyım ve katliamlar yaşıyorlar. En iyi ihtimalle, doğup büyüdükleri ya da göç ettikleri topraklarda kendilerine kölelik kapıları açılıyor.

Suriye'de 2011 yılında başlayan savaşla Türkiye'nin kölelik kapılarına yönelen mülteci akınında, iş cinayetlerinde birer sayıya dönüşen, hastalık ve açlığın pençesinde yaşamı yitenlerden geriye kalan Suriyelilerin sayısı 3,5 milyon aşmış durumda. Bu canlı işgücü, Türk sermaye düzeninin çok yönlü hedefleri kapsamında hesaba katılıyor. Hele ki krizin ağırlaştığı bir süreçte Suriyeli mülteciler, sermaye açısından işgücü maliyetlerini düşürmenin, işgücü rekabetini arttırmanın temel nesnelere haline gelmiş durumdadır.

Esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırılıp oturtulması bağlamında uzun süredir “faydalanılan” Suriyeli işgücü, krizin yönetilebilmesi açısından da sermayedarlar tarafından temel bir imkan olarak görülüyor. Zira Suriyeli işçilerin “Türk işgücüne entegre edilmesi” uzun zamandır gündemde ve çeşitli araştırma, yasal düzenleme, resmi organizasyon, etkinlik vb. ne konu ediliyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nca Suriyeli işçilere yönelik Arapça ve Türkçe olmak üzere iki dilde “Çalışma hayatına dair referans bilgiler” adlı

bir kitapçığın çıkarılması buna en yeni örneklerden biridir. Çalışma şartları ve sendikal hakların işlendiği kitapçığın çıkarılmasına patron sendikalarının ön ayak olduğu söyleniyor. Kitapçık, işçinin genel geçer haklarının sıralanmasının dışında ister istemez güvencesizlik ve geçici çalışma yaşamına dair gerçekleri de yansıtıyor.

Kirli savaşlar nedeniyle Suriye'den Türkiye topraklarına akan mültecilerin sermaye adına değerlendirilmesi bakışını yansıtan, “Yabancıların çalışma yaşamına dair” çıkarılan kitapçığa göz attığımızda şu hususlar öne çıkıyor:

1 - “Suriyeli işçiler çalışma izni olmadan Türkiye'de çalıştırılmaz” deniliyor, fakat yönetmelikte tarım ve hayvancılık işlerinde çalışacak mülteci işçiler çalışma izninden muaf tutuluyor. Anlayacağınız, devlet onayıyla kayıt dışı çalışma gerçekleştiriliyor ve mülteciler en temel haklardan mahrum bir çalışmaya mahkum ediliyorlar.

2 - Geçici koruma statüsünde olan mülteciler 6 ay geçirmek koşuluyla çalışma izni alabilseler de çalıştıkları işyerinde en fazla 1 yıl çalışma izni alabilecekler. Süresiz çalışma izni alabilmek için bir yerde 8 yıl boyunca çalışma zorunluluğu aranacak. “Misafir” olmaktan çıkan ve yerleşik bir duruma geçen Suriyeli emekçilerin yaşam hakkı için gerekli olan çalışma hakkı ise patronların insafında ve geçici olmaya devam edecek.

3 - Düzenlemede yabancı işçi sayısı işyerinde çalışan toplam sayının %10'unu geçemez denilen bir istihdam kotası var. Fakat kimi durumlarda, örneğin mesleki eğitim almaya hak kazanmış çalışma izni olan genç yabancı işgücü-

nün eğitim aldığı alanlarda, “istenilen sayıda” yabancı çalıştırılmasının önünde engel olmayacak. Diğer taraftan patronlar, çalışma izni başvurusu tarihinden itibaren dört haftalık süre içerisinde yabancıların çalıştırılacağı işi yapacak aynı nitelikte Türk vatandaşı bulunmadığını belgelendirdiği başvurularda istihdam kotasına takılmayacak.

BİRLEŞİK MÜCADELE ŞART

Suriyeli emekçiler uzun bir süredir Türkiye topraklarında yerleşik durumdadalar ve işçi sınıfının bir parçası haline gelmiş bulunuyorlar. Örneklerden görüldüğü gibi sermayenin kendi hesapları adına yaptığı planlara konu ediliyorlar. Sermayedarlar bu planları yaparken ve krizden çıkış için canlı emeği her seferinde daha fazla yıkıma uğratarak kullanırlarken, ulusal, mezhepsel, etnik vb. ayrımlara daha fazla başvuruyorlar. Suriyelileri misafir olarak gören anlayışı yayıyor, onları işsizliğin kaynağı olarak gösteriyorlar. İşçi sınıfını bu yol ve yöntemlerle bölmeye çalışıyorlar.

Her milliyetten, her mezhepten, her cinsten ve yaştan işçi ve emekçiler sınıf çıkarları ekseninde yan yana gelmedikçe, dayanışma içerisinde olmadıkça, bir sınıf olarak hareket etmedikçe kölece yaşam sürecektir. İşçi ve emekçiler doğup büyüdükleri ya da Suriyeliler gibi göç ettikleri topraklarda sermayedarların kölelik düzenleri yıkılmadıkça kölelik kapılarında yaşamaya ve ölmeye devam edeceklerdir. Bu nedenle Türkiyeli işçi ve emekçiler Suriyeli işçilerle birlik içinde olmalı, birleşik mücadeleyi örgütlemelidirler.

İGA CEO'su günah çıkartırken 3. havalimanının değişmeyenleri

Kayda geçen ölümlü iş kazaları en çok inşaat sektöründe yaşanıyor. Bunların büyük bir çoğunluğu önlenemez, daha doğrusu çok basit önlemlerle engellenilecek kazalar. İş kazalarının %98'inin önlenemez kazalar olarak tanımlanması, buna rağmen yılda 2 bine yakın işçinin kayda geçen rakamlara göre iş kazası sonucu yaşamını yitirmesi Türkiye'deki sömürü düzeninin kanlı tablosunu yansıtır.

Üçüncü havalimanı inşaatının çalışma koşulları ve inşaatta yaşanan iş cinayetleri bir "bilinmez" olarak duruyor. Kayda geçen 40'a yakın iş cinayeti var ve yüzlerce ölümden bahsediliyor. Her taşeron kendine göre kuralsızlıklarla dolu bir dünya kurmuş durumda. Ama doğru ama yalan, İGA CEO'suna "ben durumun bu kadar olduğunu bilmiyordum" dedirtecek kadar vahim bir tablo söz konusu. CEO'nun bilmemesi ya da bilip de göz yummasının burada bir önemi yok. Karşımızda yöneticisinin de itiraf ettiği üzere ağır ve ölümcül bir sömürü cehennemi duruyor.

İGA (İstanbul Grand Airport), Ortak Girişim Grubu'nun kurduğu bir kuruluş.

Ortak Girişim Grubu Cengiz, Limak, Kolin, Mapa, Kalyon şirketlerinden oluşuyor. Devlet Hava Meydanları İşletmesi (DHMI), 3 Mayıs 2013'te ihaleyi bu ortaklığa verdi. İhaleyi alan ortaklık 7 Ekim 2013'te İGA'yı kurdu. 19 Kasım 2013'te "İstanbul Yeni Havalimanı'nın Yap-İşlet-Devret Modeli Çerçevesinde Yapıtırılmasına İlişkin Uygulama Sözleşmesi" devlet ile şirket arasında yapıldı.

İşte bundan sonra İGA'nın işi havalimanının her bir işini taşeronlara vermek oldu. Denetimi sorarsanız üçüncü havalimanına uğramaya bile gerek duymadı. Her taşeron kendi cumhuriyetini ilan etti ve ana şirketin dahi taşeronlara müdahale etmesinin önünü kesti. Ana firma İGA bundan rahatsız mıydı? Elbette hayır. Ölüm kalım arasında işler yürüyordu nasılsa.

İGA'nın CEO'suna gelince, özür diliyor, işçiler haklı diyor, durumun böyle olduğunu bilmediğini ifade ediyor. Plazaların camları arasında kahve yudumlarken anlaşılıyor. Önüne konan kağıtlarda en fazla projeyi okursun, tahtakurularını göremezsin. Plazaların camlarından baktığında gördüğün manzarada çalıştır-

dığınız işçilerin yaşamı yoktur. Sizin için merak konusu da değildir zaten.

"Artık yeter!" noktasına gelen işçilerin isyanı CEO'nun gerçeklerle yüzleşmesini sağlamış. Üçüncü havalimanının işçileri, iş cinayetlerine, kötü yemeklere, tahtakurulu yatakhanelere, servis sorununa karşı ses yükselttiler, eylemler yaptılar. Yatakhaneleri basıldı, gözaltına alındılar, tutuklandılar. Bir süre sonra yeniden gözaltılar oldu, yine tutuklamalar yaşandı. Halihazırda işçilerin ve sendika yöneticilerinin olduğu 35 kişi tutuklu bulunuyor.

İnsan hayatı ve yaşananlar yok sayılarak havalimanının bitmesinden başka bir şey düşünülmediği devlet erkanının konuşmalarında sık sık dile getirildi. Yaşam ve çalışma koşullarında bir değişiklik yok. Tutukluluk hali sürüyor. Bunun tek nedenini sermaye devletinin işçi sınıfına gözdağı vermek istemesi oluşturuyor. Bunun da tek bir nedeni var, şirket ve devlet rant kapısından kâr kaybı yaşamak istemiyor. Şirketin CEO'su özür dileyip sorunları kabul ettiği halde işçilere yönelik baskı, tehdit, tutuklama terörü üçüncü havalimanında aynen devam ediyor.

Kayıt dışının faturası işçilere kesiliyor!

Güvencesiz, sigortasız, kayıt dışı çalışmaya karşı göstermelik adımlar atan sermaye devleti, bu koşullar altında sömürüyü alabildiğine yaygınlaştırıyor ve patronlara hizmet ediyor. Bu şekilde kârlarını katlayan patronlar sermaye devleti tarafından koruma altına alınırken, sözde denetimler de patronlara değil işçilere yapılıyor. Kaçak çalıştırılmanın faturasını da işçiler ödüyor.

Mersin Serbest Bölge'de hayata geçirilen denetimler bu gerçeği gözler önüne sererken, fatura işçilere kesilmeye devam ediyor. Gümrük Müdürlüğü ve kolluk güçlerinin Ekim ayında hayata geçirdiği uygulama sürüyor. Fabrikalarına gelen işçilere serbest bölge girişinde kimlik kontrolü yapılıyor. Sigortasız ve kayıt dışı çalışmanın yoğun olduğu bölgede, söz konusu hakları gasp edilen işçilerin serbest bölgeye girişi 15 Ekim'de de engellendi, işçiler iş başı yapamadı. Akşam 17.00 sularında yüzlerce işçi serbest bölgeye alınmadı.

Serbest bölgedeki sözde "denetim" uygulamasının faturasının işçilere kesilmesine tepki gösteren Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKS-TİL) Çukurova Temsilciliği, "Gümrük Müdürlüğü'nün kolluk gücü eşliğinde yaptığı denetim, giriş kartı olmayan işçiyi serbest bölgeye sokmamaktan ibarettir" yorumunda bulundu.

Kaçak işçi çalıştıran patronların denetlenmediğinin ve hiçbir yaptırım uygulamasıyla karşılaşmadığının altını çizen DEV TEKS-TİL, "Olan yine işçiyeye oluyor. Zira işe gidemediği gün ücretinden kesiliyor" dedi. Denetimlerin serbest bölge girişinde değil fabrikalarda yapılması ve kaçak işçi çalıştıran patronlara ceza kesilmesi gerektiğini vurgulayan DEV TEKS-TİL'in talepleri şu şekilde:

- Serbest bölgede sigortasız çalışma son bulmalıdır!
- Kaçak şekilde çalıştırılan işçilerin sigortaları derhal yapılmalıdır!
- Geriye dönük sigortalar yatırılmalıdır.

Küçükçekmece'de Greif belgeseli gösterimi

12 Kasım'da görülecek Greif davası öncesi, İşçilerin Birliği Derneği'nde belgesel gösterimi yapıldı. Farklı iş kollarından işçilerin katıldığı 14 Ekim'deki belgesel gösterimi öncesinde Greif işgali, açılan soruşturmalar ve son açılan dava üzerine kısa bilgilendirme yapıldı. Sermayenin krize karşı Greif Direnişi'nin açtığı yoldan yürünmesi, fiili-meşru mü-

cadele hattının esas alınması çağrısı yapıldı.

Belgesel gösteriminin ardından dava süreci, sınıfa dönük saldırılar üzerine kısa bir söyleşi yapıldı. Söyleşide söz alan işçi ve emekçiler, davanın Greif işçileri şahsında işçi sınıfının öne çıkan kesimlerine yönelik gözdağı, susturma amacı taşıdığını belirttiler. Etkinlikte söz alan

bir işçi, 3. havalimanı işçileri ve sendika yöneticilerinin tutuklanmasının sermaye düzeninin işçi sınıfına dönük saldırılarına devam ettiğinin işareti olduğunu ifade etti. Etkinlikte, dava günü Greif işçileri ile dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Birçok iş kolundan işçinin davaya katılımının sağlanması üzerine planlamalar yapıldı.

Kriz, işçi toplantısı ve ötesi

İşçi sınıfı devrimcileri krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme saldırısına karşı tüm olanaklarıyla mücadeleyi büyütme çalışıyorlar. Buldukları tüm alanlarda bu çerçevede yaygın bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti yürütüyorlar. Krizin kapsam ve niteliğinin işçi sınıfına kavratılması, sınıfın krize karşı mücadele potansiyelinin açığa çıkarılması için toplantılar ve eylemler örgütüyorlar.

Kayseri'de de krize karşı işçi sınıfının duyarlılığının artırılması ve mücadele dinamiklerinin ortaya çıkarılması açısından anlamlı bir çalışma yürütüldü, yürütülüyor. 14 Ekim'de gerçekleştirilen işçi toplantısının, niteliği kadar katılım açısından da güçlü olması hem işçilerin moral depolaması hem de krize karşı mücadelenin geleceğine olan inançların artması bakımından son derece önemlidir.

Elbette dönemin güçlükleri üzerine ortak bir kanı var. Mücadelenin önündeki engeller, kalıcılaştırılan OHAL'le daha da artmış bulunuyor. Bu nedenle sınıfın ileri kesimlerinde bile bir şeyler başarabileceğine dair inançta belirgin bir zayıflama var. İddiasızlaşma sınıf cephesindeki politik öznelerin de genel eğilimidir.

Tüm olumsuzluklara rağmen sınıf devrimcileri nesnellığe teslim olmayıp, darlığı kanıksayan ve kabullenilen bir yaklaşım sergileyemezlerdi. İşçi toplantısının niteliğine çubuğu büküp niceliksel zayıflığın teorisini yapamazlardı. Toplantı bu noktada asgari bir başarının ifadesi oldu.

Bu başarıda sınıfın ileri unsurlarından oluşan toplantı hazırlık komitesinin rolü büyüktü. İşçi toplantısından bir ay önce oluşturulan hazırlık komitesi hızla bir araya gelerek, 14 Ekim'de gerçekleştirilecek işçi toplantısıyla ilgili olarak yürütülecek faaliyetleri planladı.

En fazla işçi katılımı hedefiyle merkezinde işçilerin olduğu propaganda ve ajitasyon faaliyeti 14 Ekim'e kadar kesintisiz sürdürüldü. İşten çıkarılan Işık Soba, Baytaş ve Solon işçilerinin yoğun desteğiyle sınıf devrimcileri organize sanayi bölgelerinde toplantı çağrısını yükselttiler. Kayseri'de her işçiye ulaşma iddiasıyla sürece yüklendiler. Sürekli artan bir tempoyla 14 Ekim Pazar gününe kadar sürekliliği ve istikrarı olan bir çalışma pratiği sergilediler.

İşçi sınıfı içinde krizin olmadığı yalanına sarılan AKP iktidarının ve ebedi şefinin teşhirinin gericiliğinin güçlü olduğu bir kentte yapılmasına özel önem verdiler ve bu faaliyeti anti-kapitalist temelde ele aldılar.

Bu süreçte öncelikle krize ilişkin merkezi propaganda ve ajitasyon araçları kullanıldı. Fakat sınıf devrimcileri bununla yetinmediler. Kitlese işçi kıyımının yaşandığı Işık Soba, Solon, Baytaş, Kumtel, Erbosan işçilerine kısa ve özlü el ilanlarıyla seslendiler. Fabrikalarda yaşanan işçi kıyımlarını, asgari ücrette yaşanan erimeyi, uzun çalışma saatlerini, iş cinayetlerini vb.ni tüm materyallerde canlı bir şekilde öne çıkardılar, teşhir ettiler. Krizin faturasını patronların ödemesi çağrısının sınıf içinde etkili olması hedefine kilitlendiler.

Kitlese işten çıkarmalar, iş cinayetleri, sigortasız işçi çalıştırma, kıdem tazminatlarının gasp edilmesi, kiralık işçilik, sefalet ücretleri, uzun süreli işçi çalıştırma vb. gibi işçi sınıfının canını yakan her sorun krizin etkisiyle ayyuka çıkmıştı. Bu bilinçle sınıf devrimcileri birçok farklı araçla işçi sınıfını vahşi sömürü ve baskıya karşı mücadeleye çağırdılar.

Sınıf devrimcileri işçilerin kriz toplantısının öznesi haline getirilmesi ve iktisadi sorunların dışındaki siyasi gelişmelere karşı duyarlı olmaları için de çaba gös-

terdiler. Bundan dolayı iktisadi sorunları içeren çağrı bildirilerinde sınıfa yönelik saldırıların kalıcı olarak son bulması için gerekenin, işçi sınıfının iktidarı olduğu gerçeğinin altını çizdiler. Krizin nedeni olan özeldir AKP iktidarının genelde kapitalizmin teşhirine özel önem verdiler. Bu çerçevede anti-kapitalist ve politik iktidarı hedefe koyan yaygın bir çalışma yürüttüler. İşçi sınıfı içinde krizin olmadığı yalanına sarılan AKP iktidarının ve ebedi şefinin teşhirinin gericiliğinin güçlü olduğu bir kentte yapılmasına özel önem verdiler ve bu faaliyeti anti-kapitalist temelde ele aldılar.

Öte yandan sınıf devrimcileri kriz çalışmasını ve onun bir parçası olan 14 Ekim işçi toplantısını sınıf içinde örgütlenmeye de özel önem verdiler. Işık Soba, Solon, Baytaş işçileriyle kitlese hazırlık toplantıları örgütlediler. Erbosan, Devcioglu, Kumtel, Milenyum, Boyteks, Boytaş, Cingilloğlu metal fabrikaları işçileri ve Şirikçioglu tekstil işçileriyle bir araya gelip krizi, krize karşı mücadeleyi ve bunun bir aracı olarak 14 Ekim kriz topolan-

tısını tartıştılar.

Krize karşı mücadele ekseninde yürütülen çalışmanın başarısının bir nedeni de kadro düzeyinde sürece müdahalede kazanılan güçtür. Öncü potansiyeldeki artış kriz çalışmasının başarısında önemli bir rol oynamıştır.

Kriz toplantısında ortaya çıkan tablo öncü işçilerin moralini yükseltti. Yereldeki solun genelinde memnuniyete yol açtı. Sınıf içinde çalışma konusunda belirli bir çalışma düzeyi olan reformist EMEP'i ise huzursuz etti.

Sınıf devrimcileri özeldir kriz konulu işçi toplantısından, genelde krize karşı mücadelede öznelişen işçi tablosundan aldıkları güçle sınıf içerisinde odak olma konularını perçinlemek için yoğun tempolu bir çalışma yürüteceklerdir. Bundan sonra da sınıf içinde elde ettikleri mevzilere yaslanarak etkili bir örgütlenme pratiği sergileyeceklerdir. Özellikle fabrika çalışması üzerinden işyeri taban örgütlenmeleri geliştireceklerdir. Ayrıca sendikal mevziler elde edebilmek için de yoğun bir çalışma yürüteceklerdir.

Anısı ve davası

Teslim Demir'in Almanya'dan uğurlanması töreninde TKİP adına yapılan konuşmanın düzenlenmiş halidir...

Çok devrimci gördü Türkiye toprakları, çoğu yiğitlik, fedakarlık, adanmışlık örneği olan. Hâlâ da devrimcileri var bu ülkenin, buna kuşku yok. Ama Teslim Demir yoldaş tam yarım yüzyıllık bir devrimciydi, böylelerinin sayısı yazık ki çok değil artık. Onun farkı buradadır. Teslim Demir devrimin bir uzun koşucusuydu, soluklu ve gerçek bir devrimciydi.

YEDİ KUŞAK DEVRİMCİYLE MÜCADELE YOLDAŞLIĞI

Olağan insan kuşakları birbirinden 25-30 yıllık zaman dilimleriyle ayırt edilirler. Ama devrimci kuşaklar söz konusu olduğunda, bazen sadece üç yıl, bazen beş ya da altı yıl, pek az durumda da on ya da on beş yıl, tümüyle farklı bir kuşağı tanımlar. Örneğin "71 devrimci kuşağı" deriz ve kastedilen, en fazla üç yıllık bir dönemdir. Burada söz konusu olan, mücadelenin birbirinden temel özellikleriyle ayrılabilen başlıca siyasal safhalarıdır.

1968'lerden 2018'lere Sinan yoldaş, kaba bir dönemlemeyle, en az yedi kuşağa yoldaşlık etmiş bir devrimcidir. '60'ların sosyal uyanışı ve sol dalgası içerisinde Sinan yoldaş vardı, gencecik yaşında, daha orta öğrenim çağında. Sosyal uyanışı ve sol dalgayı ezmek üzere gündeme getirilen 12 Mart askeri faşist darbesinin o karanlık günlerinde Sinan yoldaş vardı. 1974-80 döneminin devrimci yükselişi içerisinde, üstelik en verimli bir biçimde, bir önder, bir lider ve bir sıra neferi olarak Sinan yoldaş vardı. 12 Eylül'ün en karanlık döneminde zindanlarda faşizmin zulmünü göğüsleyenlerin ön saflarında Sinan yoldaş vardı. '80'li yılların ikinci yarısında yaşanan iç ayrışmalarda ve bunu izleyen umut dolu yeniden toparlanma çabaları içerisinde Sinan yoldaş vardı. Dünya ölçüsünde '89 yıkılışını izleyen gericilik atmosferinde ve '90'lı yılların ilk yarısında Türkiye'de gemi aziya almış kirli savaş sürecinde Sinan yoldaş vardı. '90'lı yılların ikinci yarısında işkencehanelerde, zindanlarda, zindan direnişleri içinde yine Sinan yoldaş vardı. Nihayet 2000'li yıllar boyunca ve ölüm onu bizden ayıra-

na kadar, mücadeleyi halen sürüklemek- te olan kuşakla birlikte hep Sinan yoldaş vardı.

Türkiye'nin son elli yıllık tarihi boyunca, devrimci yükselişleri ve yenilgiler yaşayan, zulüm, işkence ve zindanlardan geçen, bitmeyen bir umutla devrim mücadelesini yeniden yeniden var etmeye çalışan, devrimin bayrağını yükseklerde tutan ve birbirine devreden yedi (hatta sekiz!) kuşaktan söz etmiş oluyorum. Bunların tümüyle birlikte, mücadelenin her yeni safhasında ve her yeni kuşakla omuz omuzaydı Teslim Demir yoldaş. Ta ki son nefesine kadar!

SON NEFESİNE KADAR DEVRİMCİ!

Bu son söz, ilk bakışta çok sıradan duruyor, biliyorum. Yitirilen pek çok devrimcinin ardından aynı içtenlikle ve aynı sadelikle söylenir, bir tür adettendir. Yine de Teslim Demir payına, bu öylesine söylenmiş bir söz değildir. Ömrünün şu son birkaç ayından bazı örnekler buna tanıklık edebilir. İlk müdahalelerin hemen ardından tüm görevlerine geri döndü. Parti yayınlarına katkılarına yeniden başladı. Essen'deki kitlesel kültürel etkinliğin ön-

çalışmalarına katıldı ve etkinlikteki ana konuşmayı yaptı. Temmuz ayı içinde partisine yurtdışı çalışmasının son üç yılını değerlendiren kapsamlı bir rapor hazırladı (ki abartmasız bugüne kadar hazırladıklarının en iyisidir, belki de partimize ve yurtdışı örgütümüze bir tür vasiyetidir). Ağustos ayı içerisinde Engels'i anma toplantısına katılarak orada da konuştu. Kendisi için politik, örgütsel ve moral bakımdan çok önemli ve anlamlı temel bir parti çalışmasına katılım hazırlığı içindeyken, Eylül ayı başında, hastalık yeni bir ağırlık olarak üzerine çöktü ve maalesef yalnızca üç hafta içerisinde onu aramızdan aldı. Bu son üç haftanın son üç günü hariç o hâlâ parti yaşamımızın bir parçasıydı. Bu denli ağır bir hastalık döneminde partisine üç yıllık kapsamlı bir çalışma raporu hazırlayabilmek bile başlı başına bir iştir ve bu Sinan yoldaş türünden devrimcilere özgüdür. Evet, o bir devrimciydi, gerçek bir devrimci!..

HER ZAMAN ÖRGÜTLÜ BİR DEVRİMCİ

Örgütlü bir devrimci olmak, onun bir başka temel önemde yaşam çizgisiydi. 1973 THKO'sundan 2018 TKİP'sine kadar,

tamı tamına kırk beş yıldır, hep devrimci bir örgütü oldu, hep örgütlü bir devrimci oldu.

Örgütlü yaşamı, 12 Mart'ın hemen sonrasında, daha henüz merkezileşmiş bir THKO yokken, Ankara'daki yerel ilişkiler ağı içerisinde başladı, ölümüne kadar da kesintisiz olarak sürdü. 1980'li yılların ikinci yarısındaki ayrışmada eski örgütünden koptu ve hemen ardından kendini illegal temellere dayalı yeni bir devrimci örgütü sıfırdan inşa etme çabasının merkezinde buldu. EKİM ile başlayan süreç 1998'de toplanan TKİP Kuruluş Kongresi ile taçlandı. Teorik temelleriyle, programı ve tüzüğü ile, örgütsel yapısı ve moral değerleriyle TKİP, onun da kendini her bakımdan ve önderlik düzeyinde kattığı kolektif bir emeğin ürünüydü. Ölene kadar da en büyük onur ve gurur kaynağı oldu.

DEVRİMCİ ÖNDER VE DEVRİMİN SIRA NEFERİ

Evet, o bir önder ama aynı zamanda bir sıra neferiydi. Örneği az görülür bu özellik onun yaşam ve davranış çizgisinin

hep yaşayacak!

en olağan yönlerinden biriydi. 1974 yılından itibaren Dersim'deki çalışmanın önderiydi, ama çalışma ve mücadele içinde aynı zamanda bir sıra neferi gibiydi. 2018 yılında TKİP'nin bir önderiydi ama hâlâ da bir sıra neferi gibi didinip çalışıyordu. Onu eylem kürsülerinde de görebilirdiniz, herhangi bir sokak başında bildiri dağıtırken ya da meydanda gazete satarken de... Onun için büyük ya da küçük görev ayrımı yoktu. Bu, Sinan yoldaş türünden pek az devrimciye özgü bir konum ve tutumdur.

PARTİSİNE SİĞMAYAN DEVRİMCİ

Partimizin açıklamalarında, bir partiye sığamayan türden devrimcilerin az görülür bir örneği olarak tanımlanmıştı Teslim Demir yoldaş. Evet, bu da yine ona özgü bir başka temel önemde özellikti. Pek çoğumuzda yoktur bu, bizler genellikle kendi partilerimize sığarız. Ama bu sınırlama onun için geçersizdi. Çoğunuz bunun dolaysız tanığıdır. Birçok çevreden devrimcilerle çok iyi ilişkileri vardı. Bazı dost devrimci örgütlerin yöneticileri ona en mahrem sayılabilecek sorunları açmakta, bilgileri paylaşmakta bir sakınca görmezlerdi. Çünkü onu kendilerinden çok uzakta hissetmezlerdi. Ona yoldaşça bir güven duyarlardı.

'71 Hareketi önderlerinin devrimci anılarına özel bağlılığından söz ediyor parti açıklamamız. Bunu bizzat kendi sesinden de dinlemiş olduk. Deniz, Mahir ve İbrahim onun için, Türkiye devrimci hareketini tarihsel olarak birbirine bağlayan bir kök ve her zaman için birleştirici değerlerdi. Teslim Demir yoldaşın devrimci kucaklayıcılığı aynı zamanda bu tarihsel mirastan besleniyordu.

Kuşkusuz ideolojik ayırım çizgilerini fazlasıyla önemseyen bir devrimciydi. Başından beri TKİP'nin önderlik kadrosu içindeydi ve bu, onur duyduğu ve sorumluluğunu çok iyi idrak ettiği bir konumdu. Ama Teslim Demir yoldaş, ideolojik ayrımların önemi ile devrimci açıdan kucaklayıcı ve birleştirici olmanın farkını en iyi sindirmiş insanlardan biriydi. Bu, çalışma ve mücadele içindeki tutumunu da belirliyordu. Siz onu, Dursun Karataş'ın ya da Sakine Cansız'ın sonsuzluğa uğur-

lanmasında, aynı sahiplenici titizlik ve pratik çaba içerisinde görebilirdiniz. Ayırım gözetmeksizin birçok parti ve grubun eylem ve etkinliklerine katılır, devrimci dayanışmanın gerektirdiği her durumda kendiyile birlikte yoldaşlarını da seferber ederdi.

YÜREĞİ İNSAN SEVGİSİYLE DOLU BİR DEVRİMCİ

Bir devrimciydi, çoğumuzun çok yakından bildiği gibi bir insandı da aynı zamanda. Gerçek bir insan ama... Uzun yılları bir film şeridi halinde özetleyen az önceki sinevizyon sunumu bile bunu görüp anlamamıza yeter. Hiçbirimiz çok farklı insanlarla onun gibi bu kadar rahat ilişki kuramaz, bu denli kolay anlaşamaz, bu kadar içtenlikle kaynaşamazdık. Onu '70'li yıllardan ya da 12 Eylül zindanlarından tanıyanlar, '90'lı yıllar Türkiye'sinde ya da 2000'li yıllar Avrupa'sında ona yakın olmak olanağı bulmuş olanlar, üstelik çok değişik çevrelerden çok değişik insanlar, sözbirliği etmişçesine, hep de sıcak, dost, sade ve alçakgönüllü kişiliğinden, kendine özgü mizahi yeteneğinden, en güç koşullarda bile belirgin olan ve hızla çevresine de yayılan iyimserliğinden söz ediyorlar şu günlerde. Bunlar bize onun insani ve devrimci kişiliğini iç içe veren tanıklıklardır.

PARTİNİN GERÇEK PROLETERİ

Teslim Demir yoldaş kendi davasının muazzam büyüklüğünün öylesine açık bir bilinci içindeydi ki, pek az istisna dışında küçük ya da kişisel meselelere takılıp kalmazdı. Bu bakımdan partimizde daha iyisi yok desem yeridir. Tartışmaları ya da eleştirileri yüreklilikle karşılar ve kendi işine bakardı.

Son bir kişisel özelliğinden daha söz etmeden geçemem. Partimizin profesyonel bir kadrosuydu. Geceli gündüzlü partisi için didinir dururdu. Ama bu yoldaşın partisine profesyonel bir kadro olarak herhangi maddi maliyeti yoktu. Vefakâr ve emektar eşinin çok güç koşullar içinde çalışarak elde ettiği çok sınırlı kazanç, Sinan yoldaşın da temel geçim kaynağıydı. Uzun yıllar içinde birçok vesileyle kendisiyle konuşulduğu halde, partiden

maddi katkı almayı her zaman ve kesin bir biçimde reddetti.

Ama bu aynı yoldaş, Teslim Demir, partimizin çalışmasının ve mücadelesinin finansmanında birinci dereceden rol oynayan yoldaşların da başında geliyordu. Onun şahsında, partiye her türlü finansal kaynağı sağlamak için geceli gündüzlü çalışan ama partiye profesyonel maliyeti sıfır olan bir devrimciyle yüz yüzeyiz. Bu, onda bir bakış açısı sorunu, bir kimlik, bir kişilik özelliği idi. İlk gençliğinin yaz tatillerini "soğuk demirci"lik yaparak geçirmiş Teslim Demir yoldaş, kişiliğinin bu yönüyle partimizin gerçek bir proleteriydi.

DEVRİMCİ YARINLAR İÇİN YÜKSEKLERDE TUTULAN BAYRAK

Devrimden umudu kesmiş çoğu kimse devrimler döneminin tarihi olarak geride kaldığına inanır ya da günümüz dünyasına egemen gericilik atmosferinin ağırlığı altında böyle sanır. Oysa yeni bir devrimler dönemi önümüzde uzanan tarihi evrenin sorunudur. Kapitalist sistem tüm alanlarda ve her bakımdan, gündün güne ağırlaşan bir tıkanmışlık, bir tükenmişlik içinde. Artık insanoğlu için, giderek canlı yaşam ve gezegenimiz için, sonu gelmez kötülüklerden ve yıkımdan başka bir anlama gelmiyor. Baskıdan ve yıkımdan, sömürüden ve soygundan, militarizmden ve savaştan, insani, manevi ve kültürel tahribattan başka bir şey sunamıyor günümüz insanlığına. Şu an canlı yaşamın evrende bilinebildiği tek nokta, şu üzerinde yaşamakta olduğumuz minnacık gezegen. Kapitalizm yıkıma götürmezse eğer, ki insan soyundan öteye canlı yaşamın da sonu demektir bu, yeni bir devrimler dönemi kaçınılmaz olarak gelecektir.

Teslim Demir türünden soluklu devrimcilerin emeğinin anlamı ve önemi de buradadır. 1980'lerden beri sürmekte olan neo-liberal "karanlık çağ"dan yeni devrimler dönemine uzanan tarihi sürecin bu sancılı geçiş evresinde, devrimin bayrağını yükseklerde tutmak, Teslim Demir gibileri için önemi gelecekte çok daha iyi anlaşılacak bir tarihsel misyondur.

Sistem insanlığı yıkıma götüremez diyemiyoruz. Bunu geçen yüzyılın başında Rosa Luxemburglar bile diyemediler. Ya barbarlık ya sosyalizm demeleri bundandı. Ama şimdi sistem her bakımdan tıkanmış durumda. Buna bir çıkış aramak zorunda kalacaktır ezilen ve sömürülen büyük insanlık. Bugünün bencil Avrupalısı sözde çıkışı bugün için yabancı düşmanlığında, yeniden faşizmde görüyor gibi görünebilir. Bu yarın için de böyle olacak anlamına gelmiyor henüz. Bunlar aradaki geçici ve arazi yönelişler olarak da kalabilir. Kaldı ki insanlık Avrupa'dan ibaret değil, günümüz Asya'sında yüz milyonlarca proleter var. Öylesine ki, bazı bilim insanları insanoğlunun geleceği Çin'deki iki yüz milyonluk sanayi proletaryasına bağlı diyebiliyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler dünyası muhakkak bir çıkış arayacak, inanıyoruz ki sonunda bulacaktır.

Bunları, Teslim Demir türünden devrimcilerin bugünkü mütevazı devrimci emeklerinin yarın için taşıdığı büyük öneme işaret etmek için dile getiriyorum. Sinan yoldaş bunu bilerek savaşan ve dövüşen bir devrimciydi. Bugünün Türkiye'sinde devrimcilik yaparak kısa dönemde az şey başarabileceğini çok iyi bilen bir insandı. Sorunlara ideolojik olarak bakabilen bilge bir insandı Sinan yoldaş. Buna rağmen eğer sosyal durgunlukla belirlenen bir karanlık dönemde ilk günün heyecanıyla çırpınıp duruyordysa eğer, bu, bugünün yarını da var derin inancından geliyordu. Sinan yoldaşın emeğinin, yaşamının, mücadelesinin değerini buradan görebilmeliyiz.

ANISI VE DAVASI HEP YAŞAYACAK!

Ölümü partimiz ve devrimci hareketimizin bütünü için büyük bir kayıp, buna kuşku yok. Ama biz bu kaybın yarattığı acıyı güce dönüştüreceğiz. Anısına ve davasına bağlı kalacağız. Yarım yüzyıl boyunca yükseklerde tuttuğu bayrağı, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yarınlar taşıyacağız.

Anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Sinan yoldaşın ardından...

Yarım asır taşıdığın kızıl bayrağı yükseklerde tutacağız!

Sinan yoldaş,

Benim gibi kavganın hep kenarından yürümüş birisi için, senin gibi mücadelenin hep önünde ve merkezinde bulunmuş, bu uğurda sayısız acı ve zorluğu göğüslemiş, fedakar bir yarım asırlık devrimci çınarın ardından konuşmak gerçekten çok güç.

Sen en ufak bir gelişmeyi kolektif bir örgütlenme aracı olarak gördüğün parti yayınlarına yansıtmayı çok önemserdin. Bu yüzden ben de seninle yaşadığım döneme ilişkin duygularımı paylaşmayı senin anına bağlılığın bir gereği olarak görüyorum.

Kışın erken bastırıldığı soğuk bir sonbahardı Almanya'ya geldiğimde. Hapis cezamin kesinleşmiş olması benim için "iyi bir bahane" olsa da esasta bir kaçıştı. Geleneksel sol hareketlerden birinden kopup gelmiş, hayal kırıklıkları ve umutsuzluk içindeydim. Burada devrimcilik yapmayı bir nevi ikiyüzlülük görüyor ve susup kenara çekilmeyi düşünüyordum. Seninle tanışmamız tam böyle bir dönemde oldu.

2000 ölüm oruçları dönemi. Her gün bir yerlerde eylem ve yürüyüşler vardı. Kendimi bu hareketli sürecin içinde buldum. Yine gittiğimiz bir eylemin konuşmacısıydın. Üstünde, seni olduğundan daha uzun gösteren bir palto vardı. Çok etkileyici bir konuşma yapmıştın. Yine herkesin sana bir şeyler dandığı dikkatimi çekmişti. O zaman seni tanıyan yanımdaki akrabama senin kim olduğunu sorduğumda, bu bizim "kara dayı" demişti.

Bu lakap ilk başta epeyce tuhafıma gitmişti. Ama sonradan bu lakabın politik bir geçmişi olduğu bana anlatıldığında, hoşuma gitmiş ve çok gülmüştüm. Mitingden sonra şahsen de tanışmıştık. Sende ilk dikkatimi çeken şey mütevaziliğin, güler yüzlülüğün ve esprilerindi. Lakabındaki dayı kısmını gayri ihtiyari Kürtçe'ye çevirmiş ve sana "xalo" diye hitap etmiştim. Daha sonra bu hitap yaygınlaştı ve birçok yoldaş "xalo" diye hitap etmeye başladı.

Yine bir gün kaldığımız evde gece böbrek ağrın tutmuştu ve sen acıdan kıvrınmana rağmen birazdan geçer deyip hastaneye götürülmeyi reddetmiştin. Fakat ısrarlarımız sonucu hastaneye git-

meyi kabul etmiştin. Acıya dayanıklıydın, daha doğrusu başkalarının acılarını kendininkilerden daha çok önemsiyordun. Birkaç gün sonra seni aradığımda, "sen beni niye burada bırakıp gittin?" demen içimi burkmuştu.

Daha sonra yoldaş olduk seninle. Köln'de küçük bir derneğimiz vardı. Yeni örgütlediğin veya bir araya topladığın birkaç kişi ile daha büyük bir yere geçme derdindeydin. Kitlemizin ve olanaklarımızın darlığı bizi ürkütüyordu. Hiçbiri-miz buna cesaret edemiyorduk. Fakat sen her zamanki gibi koşullara meydan okumuş, daha büyük bir yer bulmuş ve işlemlere başlamıştın. Biz de çaresiz seni takip etmek zorunda kalmıştık. Daha sonra, çok çeşitli güçlüklerle rağmen bu kurum aracılığıyla epeyce anlamlı şeyler yapmıştık.

Yine ölüm oruçları döneminde Strasbourg'da merkezi büyük bir açlık grevi çadırı kurulmuştu. İrili ufaklı her örgüt ve çevrenin olduğu kalabalık bir çadırdı. Kürt hareketi, kendisinden ayrılmış ve cezaevinde şehit olmuş iki devrimcinin resimlerinin çadıra asılmasına karşı çıkmıştı. Sen toplantıda çok kararlı bir şekilde bunun kabul edilemeyeceğini, eğer bunda ısrar edilirse çadırdan ayrılacağımızı söylemiştin. Daha sonra bu bir krize dönüşmüş ve o çadır dağılmıştı. O esnada basından kişilerin senle görüşmek için sıraya girdiklerine tanık olmuş, seninle çok gurur duymuştum.

Birlikte çalıştığımız dönemde bizler güçlükler karşısında yılıp karamsarlığa düştüğümüzde, sen bize her defasında bir çıkış yolu buluyor ve bize yeniden umut aşıyor, motive ediyordun. Emek verdiğin bazı yoldaşların bizi terk etmesine çok üzülüyordun fakat her seferinde

insanlara yeniden aynı heyecanla emek vermeye, onları ilerletmeye gayret ediyordun.

İçimizdeki en dar gelirli yoldaş sen olmana rağmen, gazete parası, aidat ve bağışlarını hiç aksatmaz, zamanında verir-din. Hatta bazen eksik verilmesin diye başkalarının yerine bile verirdin.

Neşen ve esprilerin bizim için vazgeçilmezdi. Müthiş bir gözlem, benzetme ve taklit yeteneğin vardı. Çocukları bile taklit edebilirdin. Toplumdaki çeşitli karakterleri doğup büyüdüğü küçük köyündekilerle karşılaştırmana katla katla gülerdik. Derneğimizin, sırf senin tatlı sohbetin için gelen müdavimleri vardı.

Büyük-küçük ayrımı yapmadan her işe el atar, yardım ederdin. Az önce konuşmacısı olduğun toplantının ardından, az sonra seni sandalye toplarken veya elinde süpürge ile yerleri süpürürken görmek mümkündü. Bu sende çok doğal bir davranış biçimiydi. Zaten mütevazilik senin en ayırt edici özelliğindi.

Bir de bilgisayarda yazı dikte ettirmelerin vardı. Volta ata ata saatler süren yazı yazdırmaların vardı bize. Çoğu zaman bunu bıkkınlık veren bir angarya gibi görsek de farkında olmadan çok şey öğretti bize. Yazı yazmayı ve haber yapmayı senden öğrendik.

Sıkı bir Beşiktaş taraftarıydın. Fırsat buldukça maçlarını heyecanla izlerdin. Bir keresinde seninle Beşiktaş-Diyarbakır maçını izlemiştik. Diyarbakır gol atınca ben de gayri ihtiyari sevinmiştim. Senin bana kızdığını ve bana "sen niye bu kont-ra takımını tutuyorsun ya!" dediğini hiç unutmuyorum.

Müthiş bir hafızan vardı. Bir telefon defteri genişliğinde numarayı ezber bilir, bir navigasyon gibi yolları iyi çıkarırdın.

Bir eve gittiğinde, o evdeki kadın, erkek, genç ve çocuk herkesle ayrı ayrı ilişki kurmayı becerebiliyordun. Çocukların sevimli dayısı/xalosuydun. Cenaze törenindeki her kuşaktan insan çeşitliliği bunun göstergesiydi.

Bir dava adamıydın ve her olanağı davanın emrine sunmak derdindeydin. İleri-geri herkesle bir şekilde ilişki sürdürüyordun. Dışarıdan bakınca bu bazen uzlaşmacılık gibi gelebilirdi ama senin derdin başkaydı. Sen karıncadan yağ çıkarma derdindeydin.

Hataların karşısında, fedakarlığına bakarak eleştirmeye kıyamazdık seni. Fakat eleştirdiğimizde de mahcup olur, olgunlukla karşılar, dikkate alır, üzerine düşünür ve gereğini yapma uğraşı verirdin. Sen de başkalarını eleştirirken asla sekte değildin. Hata ve zaaflarımız karşısında kolay eleştirmez, anlamaya çalışır ve sabırlı davranarak kendiliğinden düzeltmemizi beklerdin.

Cenaze töreninde dile getirildiği gibi, "partisinin Sinan yoldaşı, sol hareketin Sinan hocası, sevenlerinin Kara dayısı/Xalo'su" yok artık. Biz şimdi kime yakı-nacağız? Bir iş aksadığında topu kime atacağız? Baş edemediğimiz bir sorun olduğunda kime danışacağız? Gece ve etkinliklerde kim kapıda telaşlı telaşlı duracak?

Geride bıraktığın derin boşluk kolay doldurulmaz Sinan yoldaş. Bir omuzumuz eksik yürüyeceğiz sensiz artık. Fakat biliyoruz, sen sonuna kadar dik duran devrimciliğin, bilgeliğin, ince mizahın, emeğin ve bize öğrettikleriyle hep omuz başımızda olacaksınız.

Merak etme Sinan yoldaş, sevdiğin türküde de söylendiği gibi, devrimciler melanet hırkasını giymeye devam edecek, Drama Köprüsü dar da olsa geçilecek! Ektiğin tohumlar yeşermeye devam edecek. Yarım asır taşıdığın kızıl bayrağı, partimiz ve biz yoldaşların yüksekte tutmaya devam edeceğiz.

İyi ki seni tanımışım Sinan yoldaş, bana çok şey öğrettin. Anın önünde saygı ile eğiliyorum!

Seni, mütevaziliğini yansıtan, gösterişsiz ve hepsi de gri olan o ceketin, kumaş pantolonun ve süveterinle hep hatırlayacağız Xalo. Asla unutmayacağız!..

ALMANYA'DAN BİR YOLDAŞIN

Senin mücadelen bizlere ışık tutacak!

Hayatta bazı ilkler vardır ki unutulmayacak kadar değerli ve anlamlıdır.

Hayatımın ilklerinden biriydi... Bundan iki yıl kadar önceydi. Emekçi kökenden geldiğim için, iki günlük bir seminere BİR-KAR tarafından davet edilmişim. Birçok farklı seminer ve davete katılmış olmama rağmen bu benim için bir ilkti. İlk defa merhaba dediğim yeni yüzlerdi seminerdeki katılımcılar.

Bugünlerde zamansız aramızdan ayrılışının acısını derinden hissettiğim sevgili Sinan yoldaşımızı, değerli Karaday'mızı da o seminerde görüp tanıdım. Kısa ve soğuk bir tanışma faslıydı. Seminerin konusu, 19. yüzyılda yaşamış, insanlığa önemli fikirler bırakan, sınıf mücadelesi ve emeğin sömürülmesi üzerine büyük mücadeleler vermiş olan Karl Marx gibi bir dehanın Kapital adlı kitabıydı. Bir hayli ilgilidim. Can kulağıyla dinliyordum. Dinleyip öğrendikçe de şaşırıyordum. Meğer bir emekçi olarak bilmediğim ne kadar çok şey varmış.

Sevgili Sinan yoldaş birkaç saat sonra ayrıldı seminerden. İşçi ve emekçileri bu denli ilgilendiren bir seminere katılmış olması sıradan biri olmadığını gösteriyordu.

Hiç unutmuyorum, Sinan yoldaş benimle Zazaca konuşmuş, "tı zazaki zona" (sen Zazaca biliyorsun) demişti. Bu cümlenin ötesinde bir konuşmuşluğumuz olmadı.

Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra, Grup Yorum'un Fulda konserindeydik, işçi-emekçi arkadaşlarla birlikte. Karaday'mız, sevgili Sinan yoldaşımız da Grup Yorum'un konserindeydi. İkinci görüşümdü ve çok sevinmişim. Bana olan yaklaşımı bir öncekine göre çok samimi ve içtendi. "Gel hele sana bir sarılayım" dedi. Bir önceki soğuk davranışını telafi eder bir edayla sarıldı bana. Meğer sarıldığım bu değerli yoldaş, ta geçmişten bugüne, Dersim'den başlayıp ülkenin değişik coğrafyalarına devrim çiçekleri ekerek, bir türkü misali gelen koca bir yürekmiş. Bunu sevgili Sinan yoldaş yitirdikten sonra çok daha iyi görebildim.

Süreç ilerlerken, BİR-KAR'lı arkadaşlarla görüşmelerimiz sürdü. Dahası işyerindeki sorunlarımızı, sömürünün acımasız yüzünü BİR-KAR İşçi Komisyonu'ndan arkadaşlara iletip, fikir alışverişinde buldukça, giderek BİR-KAR'ın

Çok geç bulup çok erken yitirdiğim bir değer oldun Sinan yoldaş. Senin devrim yolunda vermiş olduğun anlamlı mücadelen bizlere ve gelecek nesillere ışık tutacaktır.

doğal bir çalışanı haline geldim. Geçtiğimiz yıl düzenlediğimiz pikniğe BİR-KAR'lı arkadaşları da davet ettik. Büyük bir katılım sağlayarak bizimle dayanışma içinde olduklarını vurgulamış oldular. Bu bize büyük bir cesaret ve güç verdi. İşçiler bir şey yapamaz diyen söyleme güzel bir cevap oldu. Her etkinlikte olduğu gibi bu etkinlikte de yerini almış olan Sinan yoldaş benim için artık ayrıcalıklı biri olmuştu. O artık benim sevgili Xalom, devrim adına büyük bir dava adamıydı.

Üçüncü görüşümdü. Kısa kısa sohbetlerimiz oldu etkinlikte. Ancak bu yarım yüzyıllık çınarımız nahoş bir yüz ifadesine sahipti bunca işçinin arasında. Hoşnut olmadığı bir şeyler vardı. Olup bitenleri bizlerden daha iyi gözlemlediği aşikârdı. Nitekim etkinlikten ayrılırken yereldiği arkadaşlardan, yoldaşlardan hoşnut olmadığını dile getirdi. İşçilerle daha yakından ilgilenilmeli, her işçi ve emekçinin evine gidilip sömürüye karşı duruş anlatılmalı demişti sevgili Sinan yoldaş. Sömürüye karşı kararlı bir mücadelenin önemine vurgu yapmıştı.

Ne kadar haklıymışsın sevgili yoldaş, emeği sahipsiz bırakmamalı derken.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı adına 18 Kasım 2017'de düzenlenen gecede sevgili Sinan yoldaşın yaptığı konuşma gelecek nesillere umut vaat eder düzeydeydi. Günler ilerledikçe, haftalar ayı buldukça, ilerleyen süreçte yaşadıklarımı birleştirdikçe, sömürünün alabildiğine azgınlığı bu dönemde, BİR-KAR ve sevgili Sinan yoldaşın da katkılarıyla devrime, güzel yarınlara, eşitliğe ve sömürsüz bir dünyaya giden yolda çok daha iyi şeyler yapabileceğimize inandım. Bu inançla işyerinde çok daha aktif çalışmalarda yer almaya başladım.

Hayat bu ya, sen planlarsın yapmak istediklerini, gel gör ki hayatın sana sunduğu planı yaşamak zorunda kalırsın. Hiç ama hiç duymak istemediğim haberi almıştım. Yarım yüzyıllık çınarımız, sevgili Sinan yoldaşımız ve benim Xalom hastalanmıştı. Hem de öyle böyle bir hastalık değildi. Sömürsüz ve eşit bir dünya uğruna devrim yolunda ilerleyip bugünlere gelen Sinan yoldaşımızı, faşist sistemin işkencehanelerinde almış olduğu darbeler amansız bir hastalığın esiri etmişti. Acı ama gerçektir.

BİR-KAR'lı arkadaşlarla birlikte bu

yarım yüzyıllık çınarı ziyarete gittik. Hiç kolay değildi, her etkinlikte yer alan bu devrim adamını, bu güzel yoldaş hasta yatağında ziyaret etmek... Kapı açıldı, arkadaşlar önden ben arkadan ilerledik. Sevgili Xalo'ya hiç yakışmamıştı hastane yatağı. Güzel bir tebessümle karşıladı bizi. Hoş geldiniz dedikten sonra bana dönerek, "Ekimcilerin gelini gelmiş, gel gel" dedi. Onore etmişti beni sevgili Xalo'muzun bu güzel hitabı. Bilemezdim ki bunlar sevgili yoldaşımızın bana son sözleri olacaktır.

Hastane odasındaki sohbetimizde bize işkencehanelerdeki zulmü de anlattı. İçim burkularak dinledim. Ve ilk defa sevgili Xalo'nun uzun ve mütevazı muhabbetini dinlemiş oldum.

Çok geç bulup çok erken yitirdiğim bir değer oldun Sinan yoldaş. Senin devrim yolunda vermiş olduğun anlamlı mücadele bizlere ve gelecek nesillere ışık tutacaktır.

Sinan yoldaşımız ölümsüzdür!

Yarım yüzyıllık çınarımızı hep kendimizde yaşatacağız!

FRANKFURT LSG'DEN İŞÇİ BİR YOLDAŞIN

Yoldaşların senin bıraktığın mirasa daha sıkı sarılacaklar!

“Şimdi sen öldükten sonraki güzelliğindedin...” (Edip Cansever)

Ben ilk defa kavgayı ve ölümü bu kadar yakından izledim dün. Ölüm değildi gördüğüm aslında. Şairin dediği gibi, “Kavganın tüm güzelliğindeki” gürül gürül akan yaşamı dün karşımızda duran.

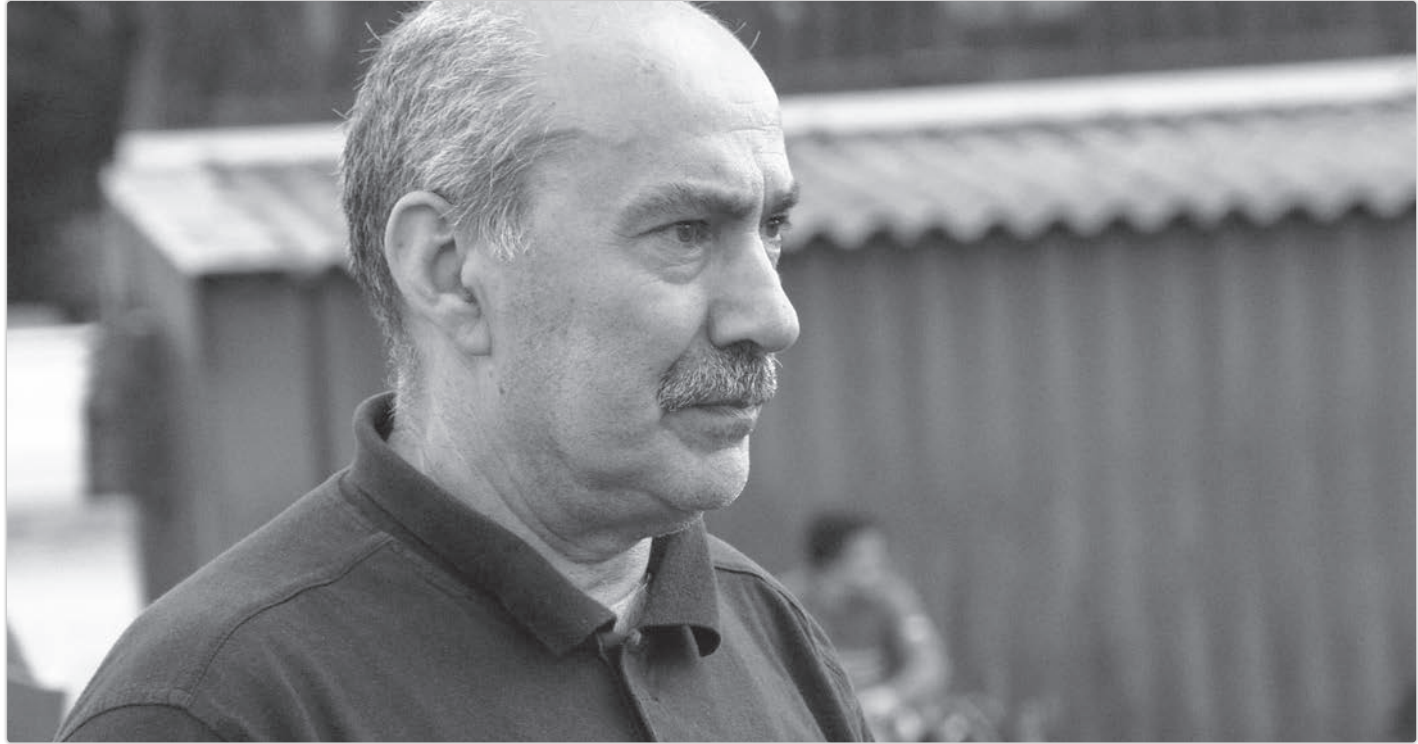
Seni uğurladık dün... Kuşları bile ağlarken duydum sanki...

Biliyor musun, ben devrimcileri kahraman bilirdim. Almanya’da maden işçilerinin yaşadığı mahallede, her yıl memleketten getirdiğim romanlarda tanıdım önce Deniz’i ve ‘68 kuşağı devrimcilerini. Öyle güzel insanlar varmış dedim ve hayran oldum. Bu hayranlığım geçmişeydi sadece. Gelecekte ve o gün benim yetiştiğim yerlerde olabileceklerini hiç ama hiç düşünmedim.

Sonra Avrupa’da kendisine devrimciyim diyenleri tanıdım. Heyecanım çok kısa sürdü onları tanıyınca. Hiçbiri benim kahramanlarıma benzemiyordu. Söyledikleri ve yaptıkları arasında kocaman uçurumlar vardı. (Kuşkusuz benim tanımadığım emekçi ve onurlu devrimciler de vardı onların arasında, fakat ben tanık olamamıştım o istisna azınlığa.) Ve şaşkın şaşkın bakıp ürküyordum o çelişki-den. Giderek daha da erişilmez ve uzak kalıyordu devrim ve sosyalizm.

Sonra seninle ve partinle tanıştırdılar beni... O zaman anladım ki, her devrimci parti kendi insanını yaratmış. Sen partinin, parti senin izdüşümünmüş meğer.

Seni en son ve en kısa tanıyanlardanım ben. Bu yüzden sana dair anlatacak

çok anım yok, senden bahsedecek kadar çok şey paylaşamadık seninle. Sen yolunda koşar adım kendinden vazgeçerken, ben o yolun varlığına kaldırımdan şahit oldum. Üzerinde hep aynı ceket ve elinde hep aynı çanta... Bir de kırık dökük bir telefon... Ama mutluydun, umutluydun hep. Şimdi daha çok küçülüyor gözümde paraya pula değer verenler. Anladım seni, ama affet çok geç anladım...

Bana güzel insanı gösterdiğin için sana minnettarım. Sana büyük sözler verecek kadar aşamam haddimi, ama bil ki kalbimi kalbinin yanına koyarak inanıyo-

rum tüm söylediklerine. İnanıyorum kavgana! Yaşamayı ölesiye seven SEN inanimişsan eğer, uğruna verdiği mücadelede insanı bu kadar yüceltmişsen eğer, devrime inanmamak mümkün olamaz.

Şimdi seni ettikleri o toprağın üzerine, yıkmak için ömrünü adadığın kapitalizmin kirlettiği o bulutlardan yağmurlar yağacak. Buna rağmen sen toprağın altında yatan tüm yoldaşların gibi çiçekler açtıracaksın mezarında.

Biliyorum ki hiç üşümeyeceksin. Çünkü sen, yaktığınız devrim ateşiyle hem bizleri hem de kendini ısıtacaksın. Sımsıkı sarıldığın o kızıl bayrağın dalgaları-

ken, sana sıcak yeller esecek.

Bir yerde konuşurken sen, Nazım Hikmet’in mısralarıyla şunları söylemiştin: “Gecelerinde aç yatılmayan ve gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünya armağan ediyoruz.” Bundan böyle senin yoldaşların bu armağanını aynı onurla ve coşkuyla ileriye taşıyacaklar ve senin bıraktığın mirasa daha sıkı sarılarak devrim kavganı büyütecekler. İnanıyorum! İnanıyorum, çünkü;

“Şimdi sen öldükten sonraki güzelliğindedin...”

G. TANYA

50 yıllık çınarımız Sinan yoldaşı kaybetmenin acısını ve hüznünü ben de onu seven herkes gibi derinden hissettim ve yaşıyorum. Yıllardır yaşadığım rahatsızlığım üzerine son bir yıldır günlük tutuyorum. 26 Eylül’de ölüm haberini alınca o gün günlüğüme şunları yazmışım:

“Bugün 26 Eylül Çarşamba, bugün kendimle ilgili günlük yazmayacağım; çünkü bugün 50 yıllık çınarımız Sinan yoldaşın kayıp haberini aldım. Evet bugün Sinan yoldaşı (Karadayı) kaybetmenin derin acısını yaşıyorum. Onu tanıyıp da bu acıyı ve hüznü yaşamayan (içimizde ve dışımızda) tek bir insanın olamayacağı kesindir. Çünkü o kesintisiz 50 yıllık devrimci bir kimliğin sahibi

Büyük bir devrimcinin, yarım asırlık bir çınarın ardından...

ve taşıyıcısı. Kürtlerin ‘Xalosu’, Türklerin ‘Karadayısı’, partinin Sinan yoldaşıydı.

Onun yaşamı tümüyle devrime adanmış, onca acı çekmiş, hüznü ve ceefa çekmiş bir yaşamıydı. Ancak o bunca zorluklara karşı önder bir devrimci olmanın bilinciyle hareket etti ve yaşadı. Keza o bunca zorluğun karşısında yılmak ve yorulmak bir yana, mizah ve esprile dolu son derece mütevazî kişiliğiyle tüm yoldaşlarına ve dostlarına esin kaynağı oldu bu zor dönemde.

İçinde bulunduğum koşullar içinde şu an ancak bu kadar yazabildim sevgili Karadayı. Ancak partin seni her yönüyle tanıtacak, yarım asırlık birikimini ve devrimci yaşamını tüm genç yoldaşların elinde birer kızıl bayrağa dönüştürecekler. Bundan kuşkun olmasın Sinan yoldaş. 26 Eylül 2018 Çarşamba, Saat: 21.00”

Aynı gün içinde ölüm haberinin doğru olmadığı, ancak geri dönüşün de olmadığını duymak yine de herkes

gibi bende de bir sevinç yarattı. Ta ki 29 Eylül’de ölümünü ilk elden devrimci kamuoyuna bildiren açıklamanın çıkmasına kadar... Haberi ve tertemiz yüzlü bu insanın resmini karşımda görünce yeniden derin bir acı yaşadım. Her insan gibi bu acı gerçeği bir türlü kabullenip içimde sindiremiyorum. Ne yazık ki o bizi öksüz bırakarak aramızdan ayrılıp gitti.

Sinan yoldaş ölümsüzdür! Biliyoruz ki onun yeri kolay kolay doldurulamaz. Ancak o, bu topraklarda uğruna büyük bedeller ödenmiş devrim ve sosyalizm mücadelesinde hep var olacak ve rolünü fazlasıyla oynayacaktır.

A. GÜL / İSVİÇRE
5 Ekim 2018

Yarım asırlık devrimci adanmışlık!

Kendini devrime adanmış, bu sömürü düzeninin yıkılışının ancak kitleleri yönlendirip önderlik edecek ihtilalci bir parti ile mümkün olduğunu genç yaşında kavramıştın.

Bu anlayışla, mücadeleci bir geçmişi olan Dersim'de sıfırdan başlayarak, her babayiğidin harcı olmayan bir örgütlenmeye kalkışarak, birkaç sene içerisinde bölgenin örgütsel zeminini yaratmıştın. Örgütçü ve önder kimliğin sayesinde o dönem sadece Dersim'de değil diğer Kürt illerinde de hareketinin güç olmasında önemli bir rol oynadın.

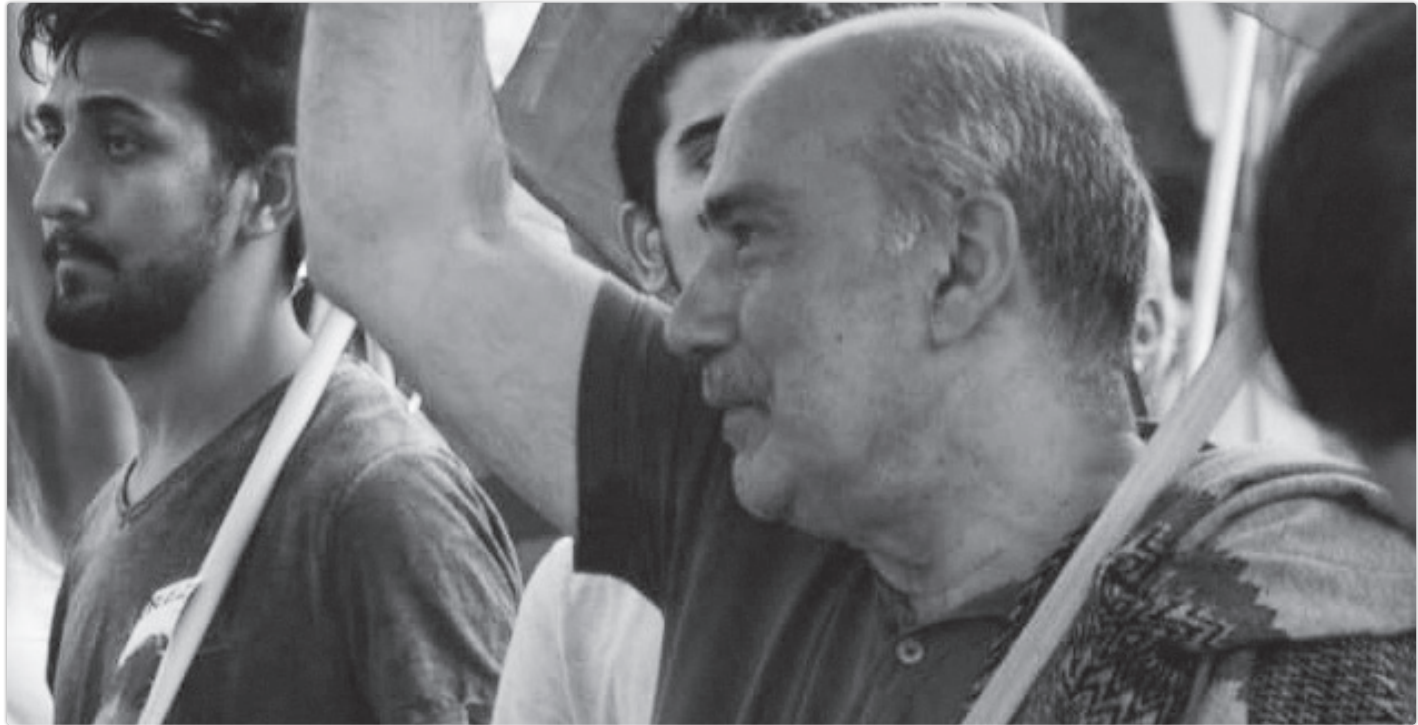
Zindanlardan ve işkencehanelerden başı dik çıktın.

Yoldaşlarınla birlikte, '80 döneminin ağır yenilgisi ve moral çöküntüsünü bir yana bırakarak, marksist-leninist bakış açısıyla geçmişle hesaplaşıp, geleneksel hareketten koptunuz. Yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir gelenek demek olan komünist hareketi kurdunuz. İşçi sınıfını toplumsal devrimin ve parti inşasının eksenine oturtan Yeni Ekimler Partisinin kurucularından biriydin. Ülkede ve yurtdışında soluksuz bir devrim koşusu gerçekleştiren hem bir önder hem de nefer bir devrimciydin.

Senin ile yarım asırlık devrimci öykünün yarısında karşılaştık. Yeni Ekimler Partisinin kuruluş gecesinde. O dönem henüz devrimci yaşamın içinde olmayan ben, mütevaziliğin ve şakacılığın karşısında sana çok çabuk ısınmıştım.

Çocukları ve gençleri bir baba ya da bir dayı gibi ayırt etmeksizin severdin.

Hayatımı senin gibi devrimci yaşama

adamaya karar verdikten sonra seninle çalışmada daha yakın olduk. Bu süreçte çok şeye tanık oldum. O dönem gençliğin verdiği hırs ve deneyimsizlikle, senin örgütsel kimlik planındaki üstünlüğünü ve devrimci olgunluğunu gözardı edemedim. İlerleyen süreçte seni daha iyi anladım, devrimci mütevaziliğin ve alçakgönüllülüğün ile bizlere örnek olduğunu gördüm.

Bazen sert çıkışlarımı ve inatçılığımı gençliğime sayarak, konuşmalarını bir yoldaş gibi sürdürdüğüne tanık oldum. Sert, hatta rencide edecek eleştirilere maruz kaldığımda bile, eleştirinin

biçiminden ziyade özünü alarak sorunları çözüme bakışıyla hareket ediyordun. Çalışmalarda, yönlendirmelerinde ve tavsiyelerinde kitle çalışmasına öncelik veriyor, "insanlara gidin hal hatır sorun, döne döne gidin, bir şeyler paylaşın, insanlara emek harcayın, çünkü devrimci faaliyet kitle çalışmasıyla yürütülür!" diyordun. Bir bilet veya bir gazete fazla satmak için ne kadar çabaladığına, bir insanı saflarımıza kazanmak için nasıl kafa yorduğuna tanık oldum.

Sen ki bir çınar ağacısın, yarım asırlık devrimci mücadele azmini ve kararlılığını simgeleyen kalın gövdenle... Dalların altındaki herkesi sarıp sarmalayıp kucak-

larken, yapraklarınsa boğucu güneşten koruyup, gölgenin serinliğinde yüzümüzde bir tebessüm oluşturuyor. Sen ki en zor ve stresli zamanlarda gülümsemeyi ve gülmeyi öğretensin.

Bıraktığın devrimci kimliksel özelliklerin ve mirasın devrimci yaşamımızda bizlere hep ışık tutacak Sinan yoldaş.

Hayatının son nefesine kadar partili devrimcilikte kararlılığınla bizlere örnek teşkil ettin. Devrimci yaşamının önünde saygıyla eğiliyorum!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Sinan yoldaş kavgamızda yaşayacak!

E. BAYRAK

Senin yarım asırlık mücadelenin mirasçılarınız!

Sevgili Sinan yoldaş, Çocukluğumda seninle ilgili hikayeler dinlerdim, masal kahramanlarını dinler gibi... Aklımın bir köşesinde duran bu hikayelerle tanıdım seni.

Sonra yoldaş olduk, dinlediğim hikayeler de gerçek... Elinde hep bir bayrakla alanlarda, yürüyüşlerde, toplantılarda en önderdeydin. Elinde kalem masa başında not yazarken, bütün bilincinle kavgan devrim içindi.

Seninle yan yana yürüdük. Hiçbir görev senin için küçük ya da büyük olmadı.

Kelimenin tam anlamıyla gece gündüz davan için çalıştın, emek verdin. Beraber şiir de okudun, türkü de söyledin, halayın en güzelini de çektin...

Devrim davası için atılan her adım, yapılan her çalışma sende büyük bir coşku uyandırır. Bazen bir öğretmen, bazen bir dost, bir arkadaş, en çok da yoldaş oldun. Soluksuz sınırsız her şeyini bu uğurda feda ettin.

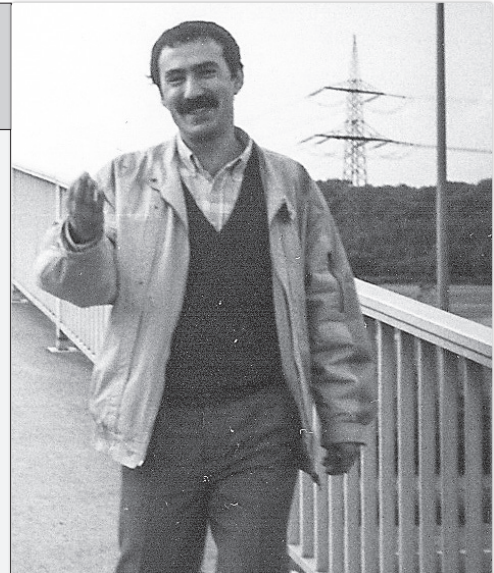
Seninle vedalaşmak istemedim. Çünkü seninle vedalaşmak umuda, geleceğe, yarınlara olan inanca, mücade-

ye veda etmektir. Bu yüzdendir ki Sinan yoldaş bu bir veda mektubu değil sana. Senin bıraktığın mirasa bağlılık, geleceğe, umuda merhaba mektubudur bu.

Gidişinle dahi sermaye düzenine saldırdığın korkuyu görüyor ve yarım asırlık mücadelenin mirasçıları olduğumuzu bir kez daha yineliyoruz.

*Ümitten korkuyorlar Robson,
Ümitten korkuyorlar, ümitten
Korkuyorlar kartal kanatlı kanaryam
Türkülerimizden korkuyorlar...*

BIELEFELD'DEN YOLDAŞIN

Fransa'da kapsamlı saldırılara karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi sürüyor

Fransa devletinin dümenindeki Emmanuel Macron yönetiminin, patronlar sendikası MEDEF'in çıkarları doğrultusunda kusursuzca uygulamak istediği sosyal yıkım politikalarına karşı öfke dinmek bilmiyor. İşçi ve emekçilerin tepkileri günden güne büyüyor.

Her gün yeni bir fabrikanın kapanması ile işsizler ordusuna yenilerinin eklendiği Fransa'da, Amerikan Ford şirketine ait fabrikayla ilgili belirsizlik de ortadan kalktı, şirket fabrikeyi kapatma kararını resmen açıkladı. Ford fabrikasında 850 işçinin yanı sıra kiralık işçi bürolarından 100'ün üzerinde geçici işçi çalışıyordu. Günlük olarak kapanan onlarca fabrika ve atölyede işini kaybedenlerin ortalama sayısı bini geçiyor. Kapitalist krizin bedeli işçi ve emekçilere işsizleştirmeye ödetiliyor. İşsiz ve yoksul sayısının 10 milyonu geçtiği resmi rakamlarla doğrulanan Fransa'da, 150 bin evsiz sokakta yaşadığı belirtiliyor.

Fransız burjuvazisi, onun adına sermaye devleti işsizliği azaltma, alım gücünü yükseltme gibi açıklamalarla işçi ve emekçilerin beynini bulandırarak kazanılmış hakları birer birer gasp ediyor. İşçi ve emekçilere köleliği, gençliğe ise geleceksizliği dayatan sermaye devletinin saldırı politikaları, dozu sürekli arttırılarak hayata geçiriliyor. Saldırılara karşı işçi ve emekçiler, emekliler ve öğrenci gençlik cephesinden aynı kararlılıkla direnişler de sürdürülüyor. Her ne kadar CFDT, CFTC, CFE-CGC gibi sarı sendikaların işbirlikçi bürokratları MEDEF ve hükümetin taleplerini olumlu yanıtlayıp onaylasalar da Fransa'da işçi ve emekçi kitle hareketi dizginlenemiyor.

Sendika yönetimlerinin işbirlikçi politikalarına rağmen geçtiğimiz hafta Fransa işçi sınıfı yeniden kitlesel olarak harekete geçti. İşçi ve emekçiler Fransa genelinde 200'e yakın noktada sokaklara çıkarak, tarihi kazanımların gaspına dur diyeceklerini yeniden gösterdiler. Tatil döneminin ardından yapılan eylem işçi sendikalarından CGT, FO ve Solidaire ile öğrenci sendikalarından UNEF, UNL ve FIDL'in çağrısı üzerine sosyal hak gasplarına karşı gerçekleşti.

Başta başkent Paris olmak üzere Fransa'nın birçok kentinde sokaklara çıkan emekçilerin ve öğrencilerin ardından şimdi de emekliler 18 Ekim'de kitle-

sel olarak sokağa çıkmaya hazırlanıyorlar.

Sermaye devletinin saldırı politikaları içinde Ocak 2019 yılından itibaren "gelir vergisinin direk kaynaktan alınması" adı altında uygulamak istediği vergi reformları yer alıyor. Buna göre vergilerin emekçilerin ücretlerinden direkt olarak patronlar tarafından kesilmesi planlanıyor. Ayrıca puana bağlı emeklilik, sosyal sigortalar ve işsizlik ödenekleri ile sosyal yardımda uygulanmak istenen yeni reformlar söz konusu. Emeklilikte uygulanmak istenen reform ile bir aylık ödeneye eşit kazanç gasp edilmiş olacak. Hükümetin saldırı politikaları emeklilerle sınırlı kalmıyor. Sosyal sigortalar ve işsizlik kasası ödeneklerinde de reformlar adı altında kesintiler uygulanmak isteniyor. Bir tür özelleştirmeye gidilerek işçi ve emekçilere Amerikan modeli ek özel sigorta dayatılıyor. Emekli sendikaları ve örgütleri emeklilik ücretlerinde "genel katkı payı" (CSG) adı altında gerçekleşen kesintilerin yanı sıra uygulanmak istenen emeklilik reformlarını kabul edilemez buluyorlar.

Saldırıların hedefindeki bir diğer kesimi de demiryolu emekçileri oluşturuyor. SNCF'nin (Fransa Ulusal Demiryolu Şirketi) özelleştirilmesine ve demiryolu paktnın kırılmasına karşı haklı taleplerle sokaklara çıkan demiryolu çalışanlarının sergilediği militan direnişe rağmen bugün uygulanan gerici politikalar işçilerin yaşamına mal oluyor. Özelleştirme

kaldıran sermaye devleti, kapitalistlerden kesilmesi gereken sosyal primlerde indirim giderek, sermayeye milyonlarca euroluk teşvik kıyakları yapmaktan geri durmuyor.

Sermayenin saldırılarının bu denli yoğun yaşandığı Fransa'da sağlık sektöründe, belirli postanelerde, enerji gibi değişik sektörlerde emekçilerin lokal direnişleri de kararlılıkla devam ediyor. Paris'te öne çıkan direnişlerden biri taşeronluğa, düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı 25 Eylül'den beri süren hôtél Park Hyatt Vendôme grevidir. Grev taşeron temizlik işçileri tarafından sürdürülüyor. Geçtiğimiz günlerde grevci işçilere önce özel güvenlik daha sonra da polis saldırısı gerçekleşti. Saldırı sonucu birisi ağır olmak üzere iki direnişçi işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Bilindiği gibi Fransız işçi sınıfının tarihi kazanımlarına yönelik saldırılar Hollande hükümeti döneminde El Khomri çalışma yasası adı altında gündeme geldi ve ardından Macron döneminde de hız kaybetmeden sürdü. Sermayenin saldırılarına karşı Fransa işçi sınıfı 2016 yılından beri yüz binler olarak sokaklara dökülüyor. İşçi ve emekçiler CGT, FO, Solidaire gibi sendikaların çağrılılarıyla sokaklara çıksalar da mücadele CFDT, CFTC, CFE-CGC gibi sendikaların sermaye işbirlikçisi yönetimleri tarafından frenlenmeye çalışılıyor. Yaşanan gelişmeler işbirlikçi reformist yönetimlerin elindeki sendikaların tabanında da büyük bir öfkenin biriktiğini ve bunun yavaş yavaş dışa vurmaya başladığını gösteriyor.

Ciddi bir önderliğin, devrimci sınıf hareketinin ve partisinin eksikliği yaşansa da genel grev ve eylemlerin gidişatıyla ilgili belirsizlikler oluşsa da sınıf ve emekçi kitle hareketi dinamizmini koruyor. Burjuvazinin kapsamlı saldırıları ancak Fransa işçi sınıfının tarihsel deneyimine uygun inisiyatifleriyle püskürtülebilir. Son yıllara damgasını vuran sınıf ve kitle hareketi bunun başarılabilmesinin koşullarını mayalıyor. Bu maya tuttuğunda, sarı sendikaların işbirlikçi duyursuz tutumuna ve sendikal bürokrasiye inat bugün sokakları zorlayan işçiler, öğrenciler emekçiler, işsizler ve emekliler hiç şüphe yok ki tarihsel miraslarından aldıkları gücü kullanarak sermayenin azgın kölelik politikalarını durduracaklardır.

ve taşeronlaştırmayla birlikte yaşanan ağır baskılar sonucunda bir demiryolu çalışanın intihar etmesi, iki emekçinin ise iş cinayetine kurban gitmesi burjuva basında fazla yer almasa da sendikal basında ve sosyal medyada öne çıkan bir gündem oldu. Sendikalar tarafından, demiryollarında yaşanan intihar ve iş cinayetlerinin ilk olmadığı açıklandı.

İş kazalarının/cinayetlerinin yoğun olarak yaşandığı Fransa'da Sosyal Sigortalar Kurumu'nun verileri korkunç bir tablo sunuyor. Raporlarda sadece 2015 yılında 545 emekçinin iş cinayetine kurban gittiği, 382 emekçinin mesleki hastalık sonucu yaşamını yitirdiği, 36 bin 46 kişinin ise ağır iş kazalarında yaralandığı yer alıyor. 2016 raporlarında ise irili ufaklı 1 milyon 213 bin 486 iş kazasının yaşandığı, 110 bin 144 mesleki hastalık vakasının saptandığı kaydediliyor. En başta sağlık, demiryolu, iletişim gibi alanlarda ağır baskı ve kötü çalışma koşulları sonucu intiharların gerçekleştiği, şantiyelerde ise "önlenmeyen ölümler" sonucu iş cinayetlerinin yaşandığı bizzat düzen kurumlarının raporlarıyla gözler önüne seriliyor.

Bir yanda bu korkunç tablo dururken, diğer yanda "tasarruf" adı altında işçi ve emekçilerin elindekilere göz dikiliyor. Sosyal sigorta ödeneklerinde, emeklilik aylıklarında, ev ve aile sosyal yardımlarında, iş kaybı sonucu ödenen işsizlik parasında gaspa giden; işçilerin, emekçilerin, işsizlerin kazanımlarını ortadan

Dünyadan işçi-emekçi eylemleri

İran: Kamyon şoförlerinin iki hafta önce başlattıkları iş bırakma eylemleri sürüyor. Kötü çalışma koşullarını protesto eden kamyon ve tanker sürücüleri akaryakıt sevkiyatına çıkmıyor, fabrikaların ürettiği malzemelerin nakliyatı gerçekleştirilmiyor. Şoförler talepleri kabul edilene değin grevlerini sürdürmede kararlı olduklarını söylüyorlar.

Hükümet sözcülerinin vaatleri ve grevdeki şoförleri sindirmek ve grevi ezme için süren gözaltı furyası grevdeki işçileri kararlılıklarından vazgeçiremiyor.

Son yıllarda İran'da hükümetin tüm baskı ve saldırılarına rağmen, neredeyse grevsiz bir gün geçmiyor. Bu grevi diğer grevlerden farklı kılan, şoförlerin güçlü örgütlülüğü ve birliği. Bu ise grevi bölgesel sınırların dışına taşıdı ve grevin tüm ülkeye yayılmasına neden oldu.

Ülkede 450 bin kamyon şoföründen 300 bini greve katıldı.

İran'da öğretmenler de maaşlarının ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ederek genel greve gittiler. 14 Ekim'de başlayan greve üniversite öğrencileri de destek verdi.

Geçtiğimiz Pazartesi ise İran'da Kürt-

lerin yaşadığı birçok kentte pazar yerlerinde çalışan satıcılar greve gitti. Grev artan benzin fiyatlarına ve hükümetin Kürt halkına yönelik gerici politikalarına karşı gerçekleşti.

Arjantin: Buenos Aires eyaletinde öğretmenlerin grevleri sürüyor. Son olarak eyalet valisinin maaşlara yaptığı yüzde 19 zammı reddeden öğretmenler, 8-9 Ekim tarihlerinde bir kez daha greve çıktılar. Öğretmenler eğitim yılının başladığı Mart ayından bu yana 24 gün greve gitti.

Arjantin dünyada yüzde 40'lık oranla enflasyonun en yüksek olduğu 5 ülkeden biri.

Hindistan: Ülkenin güneyinde bulunan Kanchipuram kentinde protesto gösterisi sırasında 600 işçi gözaltına alındı ve halen bir depoda tutuluyorlar. İşçiler, fabrikaya sendikayı getirmek için faaliyet gösteren iki arkadaşlarının işten atılmasını protesto etmek için gösteri düzenlemişti.

Yamaha India şirketinde de 750 işçi 21 Eylül'de işten atılan iki arkadaşlarının işe geri dönmesi için greve başlamış ve işyerini işgal etmişlerdi. Polis işgal yapan işçilere de azgınca saldırmıştı.

Yine motosiklet fabrikası Royal Enfield'de çalışan ve daha fazla ücret için işyerini işgal eden 1300 işçinin eylemi de polisin saldırısına uğradı.

Myanmar: Myanmar'ın en büyük kenti Yangoz'un kenar semtlerinde bulunan bir tekstil fabrikasında grevde bulunan kadın işçilere saldırı düzenlendi. Çok sayıda kadın işçi yaralandı. Grevi örgütledikleri gerekçe gösterilerek işten atılan 30 kadın işçi yeniden işe alınmaları için fabrika önünde protestolarını sürdürüyordu.

Çinlilere ait olan tekstil fabrikasında işçiler iki ay önce daha iyi çalışma koşulları talep ederek greve gitmişti. İşçiler birçok taleplerini kabul ettirdiler ama patron grev çağrısı yapan 30 kadın işçiyi işe geri almamakta ısrar ediyor.

Avusturya: Geçtiğimiz hafta ülkede 20 bin kişi aşırı sağcı ÖVP (Avusturya Halk Partisi)-FPÖ (Avusturya Özgürlük Partisi) koalisyonuna karşı sokağa çıktı. İşçi ve emekçi kitleler, gösterilerde ırkçılığı, krizi ve demokratik hakların kısıtlanmasını protesto ettiler.

Almanya'da yüz binler ırkçılığa karşı yürüdü

Almanya başta olmak üzere Avrupa ülkelerinde yükselen ırkçı faşist hareketlere karşı eylemlerin sonuncusu 13 Ekim'de Almanya'nın başkenti Berlin'de gerçekleşti.

Almanya'nın çeşitli kentlerinde son hafta yapılan eylemlerin en kitleseli olan yürüyüşe 250 bine yakın kişinin katıldığı açıklandı. Eylemde göçmen düşmanı ırkçı politikalar ve sosyal hakların gaspı protesto edildi.

Berlin'de yerel saatle 13.00'te Alexanderplatz'ta toplanmalar başladı.

Sonrasında, Leipzig Caddesi üzerinden önce Potsdam Meydanı'na sonra da tarihi Brandenburg Kapısı'na ve ardından Zafer Anıtı'na yürüyüş yapıldı.

"Bölünmeyiz" (#unteilbar) kolektifinin çağrısını yaptığı ve "Dışlanmaya karşı dayanışma-özgür ve açık bir toplum için" şiarıyla gerçekleşen yürüyüşte "Nazilere yer yok", "Denizde göçmen kurtarmak bir suç değildir", "Daha fazla sevgi, daha az kin" pankartları göze çarptı.

Eyleme Alman Sendikalar Birliği (DGB) üyesi sendikalardan Birleşik Hiz-

met Sendikası (Ver.di) ve IG Metall de katılım gösterirken, Sol Parti, Yeşiller ve SPD de yürüyüşte yer aldı. Yerli partilerin yanı sıra Türkiyeli örgütlerden de yürüyüşe katılım oldu.

Uzunca süre devam eden yürüyüşün ardından eylem Zafer Anıtı önünde düzenlenen mitingle devam etti. Burada göçmen düşmanı politikalara karşı konuşmalar yapıldı. Konuşmalarından sanatçılar sahneye çıktı ve müzik dinletisi sunuldu. Sanatçılar da ırkçılığa karşı mesajlar verdiler.

Dünya jandarması borç batağında!

Kapitalist/emperyalist sistemin jandarmalığını devam ettirmekte zorlanan ABD, zayıflayan gücünü dengelemek için militarist aygıtını kullanıyor. Oysa savaş makinesini işgaller için seferber etmenin de yüksek bir maliyeti var. Afganistan ve Irak işgallerinde yaşadığı başarısızlık nedeniyle yüksek bir fatura ödemek zorunda kalan ABD -Suriye örneğinde görüldüğü gibi- işbirlikçilerini/vekillerini savaş alanlarına sürmeyi tercih ediyor.

ABD'nin kuklalarını savaşa sürmesi ne askerlerinin hayatına önem vermesinden ne ülkeleri işgal etmekten geri durmasından kaynaklanıyor. Bunun bir nedeni yaşadığı hezimetler ise, diğeri de derin bir borç batağına saplanmış olmasıdır. Doların "rezerv para" olmasından dolayı elde ettiği milyarlarca dolarlık avantajlara rağmen, bütçe açığı ve dış borçları her yıl artıyor.

Bütçe yılının Eylül ayında kapatıldığı ABD'de bütçe açığının düzenli bir şekilde arttığı gözleniyor. ABD Hazine Bakanlığı'nın açıkladığı rakamlara göre, kapatılan 2018 bütçe yılında açık geçen yıla göre %17 oranında artmış. Bu artışın, büyük ölçüde savaş aygıtı ve silahlanmaya yapılan harcamalardaki akıl almaz artıştan kaynaklandığı belirtiliyor.

ABD'nin yıllık savaş ve silahlanma harcamaları 1 trilyon doları çok aşıyor. Buna rağmen 2018'de savaş aygıtı için yapılan harcamalar %35 oranında artırıldı. Bütçe açığındaki artışın temel nedenlerinden biri, saldırganlık ve savaş için yapılan harcamalarda sınır tanımamasıdır.

Trilyonlarca dolar borcu bulunan ABD'nin 2018 yılı bütçe açığı ise 779 milyar dolara ulaşmış. Bu borç batağı, hegemonyası zayıflayan dünya jandarmasının kuklalarına bel bağlamasına neden oluyor. Ancak kuklalar da efendilerinin zayıflığını fark ediyor ve bundan yararlanmaya çalışıyor. Bu halıyla ABD, nüfuz alanları daralan ama halen yıkıcı araç ve kaynaklara sahip emperyalist bir güç konumundadır.

Amerikan tekeli kapitalizminin borç batağına saplanması dünya halkları ve ezilenler için hayırlı olacaktır. Zira krizi ne kadar derinleşir, bütçe açığı ne kadar artar, dış borç batağı ne kadar genişlerse, bu emperyalist haydudun işçilere, emekçilere ve ezilen halklara zarar verme kapasitesi de o kadar daralacaktır.

Adaletsiz düzende “adil olmak!”

Tek adam rejiminin 100 günlük programından işçi ve emekçilerin hayrına sonuçlar çıkmadığı gibi işçi ve emekçilerin, kadınların ve gençlerin aleyhine uygulamalar bir bir hayata geçiriliyor.

100 günlük programda cümle aralarına sıkıştırılan “nafaka sisteminin yeniden düzenlenmesi”ne yönelik ilk adımlar atılmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile Adalet Bakanlığı konu ile ilgili bir çalıştay gerçekleştirdi. Adalet Bakanı, düzenlemeye ilişkin “erkeğin kadınlara ömür boyu nafaka ödemesinin adil olmadığını, bu adaletsizliği düzelteceklerini” ifade etti.

Sermaye iktidarı, “boşanma nedeniyle yoksulluğa düşecek tarafa, diğer tarafın yardımını” içeren Medeni Kanun’un 175. Maddesi’ni değiştirmek istiyor. Kuşkusuz ki bu, iktidarın gündemine yeni gelmiş değil.

AKP iktidarı, Medeni Kanun’un 175. Maddesi’ni de 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Yasası’nı da hedefe çakmış durumda. Geçtiğimiz yıllarda meclis bünyesinde oluşturulan Boşanma Komisyonu bir dizi başka önerinin yanı sıra nafaka sisteminde değişiklik yapılmasını da önermişti. Geçtiğimiz Mayıs ayında yasal düzenleme tekrar gündeme geldi. Ağustos ayında ise kamuoyu yaratmak amacıyla AKP tarafından yönlendirilen “Aile Platformu” adı altında bir grup piyasaya sürülerek, 6284 sayılı yasanın değişmesi ile birlikte nafaka sisteminde değişiklik yapılmasını talep etti.

İktidar eliyle yapılan girişimler tek bir noktada birleşiyor: “Ailenin korunması!” Boşanma Komisyonu’nun raporunda ifade edilenler ise nafaka sisteminin değiştirilmesindeki temel gayeyi özetliyor: “Kadınlar nafakadan güç alıp boşanabiliyor!”

Geric iktidarın sözcüleri, nafaka hakkındaki düzenlemeyi, erkeklerin “mağdur” olması ve “adaletsizliğe son verilmesi” amacıyla gündeme aldıklarını söylüyorlar. Nafaka ödemeyi 1 ila 5 yıl sürelerinde sınırlı tutmayı ve nafaka ödemek için belli şartlara (evli kalma süresi, çocuk, yaş, gelir, kusur vb.) bakılacağını ifade ediyorlar. Tüm bunlara ek olarak, kamuoyunu yanıltmak için yalan-yanlış bilgiler de pompalanıyor. Öyle ki yasanın

Elbette ki gerek boşandığı erkeğe bağımlılığın sürmesi, gerekse de sınırlı imkanları açısından mevcut nafaka sistemini savunacak değiliz. Ancak AKP iktidarının gerici çıkarları uğruna kadınların kazanılmış haklarının gasp edilmesine de karşıyız. Gerçek çözüm, kadınların eşitliği ve özgürlüğünün sağlanacağı ve gerçek adaletin hayata geçirileceği toplumsal düzendedir.

erkeklerin aleyhine işlediği ifade ediliyor. Oysa mevcut yasada erkeğin ödemesi gereken nafaka yükümlülüğünden bahsedilmiyor. İki taraf da nafaka talep edebiliyor. Yasada belirleyici olan, ekonomik hak yoksunluğudur ve bu yoksunluğu da hemen hemen tüm örneklerde görüldüğü gibi kadınlar yaşamaktadır.

Bir diğer yalan da nafakanın ömür boyu ödendiği iddiasıdır. Nafaka, alacaklı eşin yeniden evlenmesi veya taraflardan birinin ölümü sonucunda kendiliğinden ortadan kalktığı gibi, durum değişikliklerinde ilgili mahkemenin kararı ile de ortadan kaldırılabilir. Ayrıca kadınlara ortalama olarak ödenen nafaka miktarı 300-400 TL’dir. Bu miktarla kadınların temel insani ihtiyaçlarını bile karşılaması olanaklı değildir. Ayrıca, verilen mahkeme kararlarına rağmen bu miktarın bile ödenmediğinin çok sayıda örneği bulunmaktadır. Çalıştayda, kadınların aldığı nafaka üzerinden tartışma sürdürülürken, çocuklara ödenen nafakanın kaldırılacağına ilişkin bilgiler de yansımaktadır.

AKP iktidarı, dini istismara dayalı gerici politikalarını hayata geçirirken, kadını değil, aileyi korumayı esas alıyor. Ba-

kanlığın adının kadın bakanlığından aile bakanlığına çevrilmesi (hoş, tek adam rejimiyle birlikte, Aile Bakanlığının da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile birleştirilmesinin bir izahı olmasa bile), boşanmayı önleme komisyonlarının kurulması, erkek egemen kültür ve işleyişin her alanda tahkim edilmeye çalışılmasına hizmet ediyor. Biat eden toplumda, aile içinde biat etmiş kadınlar isteniyor.

Peşi sıra yapılan yasal düzenleme ve izlenen politikalarda olduğu gibi, nafaka sistemindeki değişiklikler de kadınlar üzerinde baskı ve şiddetin daha da ağırlaşmasına hizmet edecek. Kadına yönelik şiddet oranları artış sergilerken, ekonomik krizin derinleşmesi daha trajik bir tablonun yaşanmasına yol açacaktır. Böylesi bir durumda, nafaka sisteminde değişiklik ile kadınların boşanma sonrasında ayakta kalması için kısmi de olsa desteği keserseniz, 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Yasası’nı kuşa çevirerek, kadının üzerindeki “kısmi” koruma önlemlerini kaldırırsanız, şiddet gören kadınlar üzerindeki cendereyi daha da sıkılaştırılmış olursunuz.

Böylesi bir tabloda, Adalet Bakanı, erkeğin ödemek zorunda kaldığı nafakadan dolayı mağduriyetini dile getirerek “adil olmaktan” bahsedebiliyor. Hangi adaletten bahsediyorsunuz? Kadınlar için çifte sömürü ve eşitsizliğin olduğu kapitalist düzende kadınlar daha çocukluktan itibaren cinsiyet ayrımcılığını yaşarken, çalışma yaşamının her adımında ayrımcılığa maruz kalırken, ayrıca ev ve çocuk bakımının tüm yükünü omuzlarken, yasalarda eşitsizlik hüküm sürerken, ataerkil kültür ve gelenekler kadınların omzunda bir kırbaç gibi şakırken, adalet nerede?

Elbette ki gerek boşandığı erkeğe bağımlılığın sürmesi, gerekse de sınırlı imkanları açısından mevcut nafaka sistemini savunacak değiliz. Ancak AKP iktidarının gerici çıkarları uğruna kadınların kazanılmış haklarının gasp edilmesine de karşıyız. Gerçek çözüm, kadınların eşitliği ve özgürlüğünün sağlanacağı ve gerçek adaletin hayata geçirileceği toplumsal düzendedir. Bunun için de kadınların temel hak ve özgürlüklerinin savunulması ve bu talepler için mücadelenin yürütülmesi önem taşımaktadır.

Kadının yeri neresi?

Kapitalist sistem, anarşik üretim modelini, yarattığı tüketim çılgınlığı ile tamamlamaktadır. Sistem, tüketim çılgınlığını kışkırtmak için çeşitli araçlara ihtiyaç duyar ve bunların en önde geleni şüphesiz reklamlardır. Bugün teknolojik ilerleme ile geniş bir ağın sahibi olan reklamlar tüketim çılgınlığını topluma pompalamaktadır. Elbette reklamların tek işlevi bu değildir. Kapitalist sistemin nemalandığı toplumsal yargıları besleyen, milliyetçi histerileri körükleyen, sınıfsal ayrımları karartan ya da tersinden sınıf atlama hevesleri yayan reklamlar toplumun algılarında yapılan operasyonlar için kullanışlı birer silahlardır. Bu gerçeklik, geçtiğimiz hafta sonuçları açıklanan bir araştırma üzerinden de rahatlıkla görülebilmektedir.

Söz konusu araştırma "Türkiye'de Effie TV Reklamların 10 Yıllık Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Karnesi" başlığını taşıyor. Araştırma Bahçeşehir Üniversitesi (BAU) İletişim Fakültesi Reklamcılık Bölümü ile Reklam Verenler Derneği Reklamda Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Platformu tarafından yapılmış.

9 Effie Yarışması'nda ödül kazanmış olan 489 televizyon reklamı üzerinden yapılan araştırmada reklamlarda ana karakterlerin cinsiyeti ve kadın ve erkeklerin resmedildikleri ortamlar mercek altına alındı.

İşte reklamların toplumsal cinsiyet rollerine çanak tutan rolünü de açığa çıkaran sonuçlar:

REKLAMLARIN CİNSİYETİ: ERKEK!

Araştırmada reklamlarda boy gösteren ana karakterlerin sadece %35'ini kadınların oluşturduğu belirtildi. Ana karakterde kadınların yer almasının ise yıllara göre düşüş gösterdiği açıklandı. Örneğin 2007-2011 yılları arasında ana karakterlerin %44'ü kadın iken 2016-2018 yıllarında bu oranın %35'e düştüğü vurgulandı.

Genel olarak yardımcı rollerde bulunan kadınların bedenlerinin metalaştırılarak birer "cazibe" merkezi olarak kullanılması bu araştırma kapsamında ele alınmıyor. Ancak araştırmada yer alan ve kadın bedeninin "görsel malzeme" olarak kullanıldığını gösteren olguyu ise cinsiyet eşitsizliğinin dış ses olarak kullanım oranlarında bulmak mümkün. Rek-

lamlarda erkek dış ses oranı %89 iken kadınlarda bu oran sadece %10.

KADINLAR EVDE, ERKEKLER İŞTE!

Araştırmada cinsiyetlerin resmedildikleri ortamlar da incelendi. Sonuçlar "kadının yeri evidir" temalı toplumsal yargıların reklamlarla körüklendiğini gözler önüne serdi. Araştırma, reklamlarda kadınların %43'ünün ev ortamında gösterildiğini kaydederken, sadece %10 gibi düşük bir oranda işyerinde gösterildiğini açıklıyor. Erkeklerde ise oranlar birbirine yakın. Denilebilir ki erkekler reklamlarda her yerdeler. Reklamlarda erkek karakterlerin %22'si işyerinde, %22'si açık havada, %20'si ev ortamında gösterildi. Bir diğer dikkat çeken istatistik ise 2016-2018 yıllarında reklamlarda kadın ana karakterlerin %32'sinin çalışan olarak gösterilmesine rağmen hiçbirinde kadının işyerinde resmedilmemesidir.

KAPİTALİZMDE KADININ YERİ

Araştırmanın sonuçları her ne kadar genel bir "kadın" kategorisi kullanarak sınıfsal ayrımları silse de "kadının yeri evidir" gerici bakışının reklamlar aracılığı ile işlendiğini göstermesi açısından önemli veriler sağlıyor. Ancak bu gerici

bakış elbette sadece reklamlarla işlenmiyor. Derinleştirilmek istenen toplumsal yargıların bir yansımasını gördüğümüz reklamların yanı sıra kadının yerinin kocasının-babasının yanı olduğunu, kadının kocasına itaat etmesi gerektiğini anlatan okul kitaplarından evlilik rehberlerine kadar bir dizi kanaldan bu yapılıyor. Keza kız çocuklarının evlilik yaşına dair verilen fetvalardan pantolon giyen kadına tecavüzü reva gören gerici odakların açıklamalarına, kadını üretimin dışına iten ekonomik-sosyal politikalarından kadına kaç çocuk doğurması gerektiğinin vaaz edilmesine kadar birçok yol ve yöntem kullanılıyor. Kapitalizm gerek gerici odaklarının ağzından gerek devletin yasaları aracılığıyla gerekse elindeki medya gücüyle kadının yerinin dört duvar arası olduğunu bağırırmaktadır.

Kapitalist sistemin bağırıldığı bu "yer" kadını köleleştirmek adına kullanılagelen en uygun ve en geleneksel zındandır. Geleneksel, çünkü yüzyıllardır toplumsal alışkanlıkların ve dinsel kabullenişlerin öğretileri bu yeri işaret etmektedir. Uygundur, çünkü bu yerin sisteme masraf olmayacak gardiyanları, bu yerin dışına çıkıldığı takdirde kendiliğinden oluşan, adına mahalle baskısı denilen ve kadının her daim hüküm giydiği bir mahkemesi

vardır. Ve en önemlisi de bu yerde çocuk-yaşlı bakımının aralarında bulunduğu toplumsal birtakım işler kadın tarafından karşılıksız olarak görülmektedir.

İkinci sınıf cins olarak görülen kadın için dört duvarın parçalanması, kadının sokaklara ve meydanlara çıkması, hele ki üretim içerisine girip bir birey olarak toplumsal gelişime katılması kapitalizm nazarında kadınların hakları ve özgürlüğü için mücadeleye girişmelerinin bir zemindir. Bu sebeple kadın istihdamını arttırma yalanları eşliğinde kadına gerisin geri gösterilen bu "yer" kapitalizmin kendisini kurtaracağı burçlardandır.

EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN!

Kadın işçi ve emekçilere, daha genel olarak ise kadınlara yönelen bu gerici kuşatmayı parçalamak kadın işçi ve emekçilerin ellerindedir. Ancak onlar sınıf mücadelesinin saflarında erkek sınıfdaşlarının omuzbaşlarındaki yerlerini aldıklarında bu köhne sistem tüm gerici algılarıyla birlikte tarihin çöplüğüne yollanabilecektir. Bu sebeple, kapitalist sistemin ideologları istedikleri kadar "ev, ev, ev!" diye bağırarsun, kadının yeri üretimdir, toplumsal yaşamın tam merkezidir!

Zindan direnişlerinde ölümsüzleşenler kavgamızda yaşıyorlar!

Bir yanda saldırı, diğer yanda direniş...

Bir yanda katliam, diğer yanda bedeni ölüme tereddütsüzce yatan nice yiğit devrimci...

Katliamcı geleneğe sahip sermaye devleti, devrimci güçler şahsında işçi sınıfı ve emekçi kitleleri teslim alabilmek, sosyal yıkım politikalarını kolayca hayata geçirebilmek ve kölelik rejimini sürdürülebilmek amacıyla 1990'lı yılların başında, hapishanelerde hücre saldırısını gündeme getirmişti.

ÇELİKTE YÖĞRÜLMÜŞ İRADE

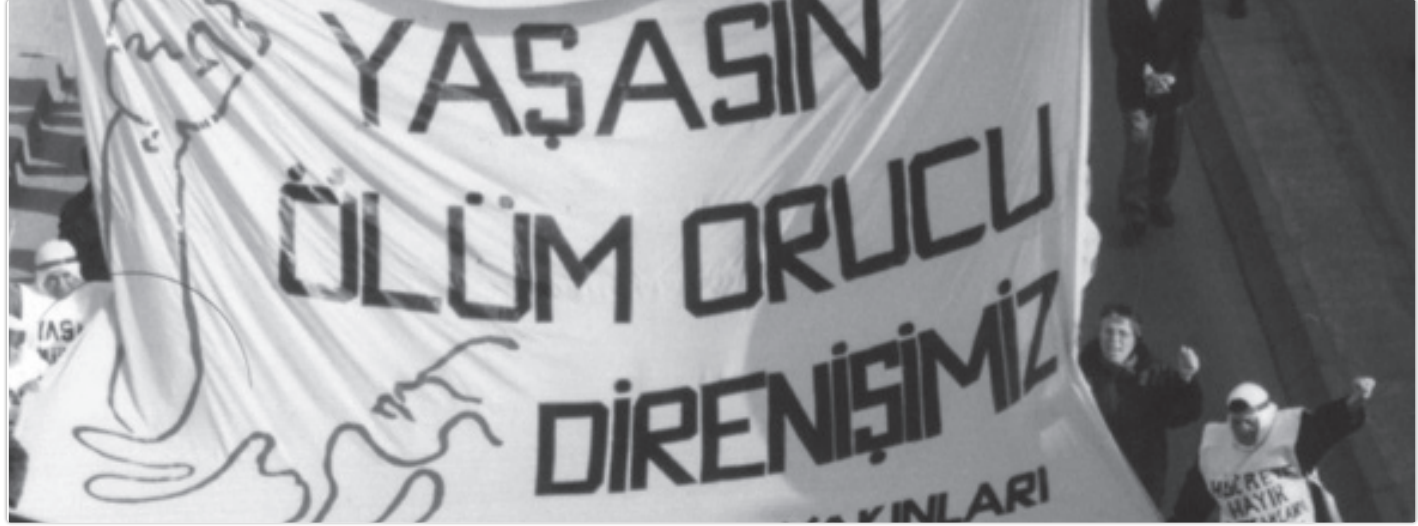
12 Eylül karanlığının yarıldığı '80'lerin ikinci yarısı da kapanırken, ilk olarak 1991 yılında çıkarılan "Terörle Mücadele Yasası"yla yeni saldırı dalgası başlamış oldu. Bu yasayla hedeflenen, devrimci tutsakları disiplin cezalarıyla hücrelere kapatmak ve tutsaklık süresi boyunca hücrelerde tutmaktır. Bu yasanın çıkarılmasının birkaç ay sonrasında Eskişehir tabutluğu gündeme getirildi. Ancak tutsak devrimcilerin çelikten yöğrülmuş iradeleri ile başlattıkları açlık grevi sayesinde bu saldırı geri püskürtüldü.

Eskişehir Tabutluğu, 5 sene sonra, 1996 yılında yeniden açılmak istendi. Tutsak devrimcilerin buna yanıtı yine netti. Saldırıya karşı kurdukları Cezaevi Merkezi Koordinasyonu'nda (CMK) aldıkları karar doğrultusunda bedenlerini ölüm orucuna yatırdılar. Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu eyleminde 12 karanfil ölümsüzleşti. Direniş karşısında sermaye devleti yine aciz kalmıştı.

'96 direnişi öncesi ve sonrası devletin diğer hapishanelere yönelik saldırı ve katliamları devam etti. '95 yılında Buca'ya, '96 yılının başında Ümraniye'ye ve sonlarına doğru Diyarbakır hapishanelerinde bulunan tutsak devrimcilere yönelik işkenceler ve katliamlar gerçekleştirdi.

HABİPLERİN, ÜMİTLERİN, ON'LARIN DİRENİŞ DESTANI

1999 yılı başında başbakanlık koltuğuna oturan Bülent Ecevit hapishanelerde yeniden başlatılacak saldırıların sinyalini şu sözlerle vermişti: "İçeriye teslim almadan, dışarıya teslim alamayız." O bu sözleri bir ABD ziyareti için yola koyulurken, tam da Türkiye'nin AB'ye girişi

sürecinde, bizzat emperyalist AB ve ABD devletlerinin destekleri üzerinden sarf etmişti.

Sermaye devleti, '99 yılında, devrimci iradeyi teslim almak ve devrimci tutsakları kimliksizleştirmek hedefiyle hücre saldırısını yeniden gündeme getirdi. Tarih 26 Eylül'ü gösterdiğinde yeni bir acımasız katliama uyandı Türkiye. Sermaye devleti, 10 yiğit devrimciyi vahşice işkencelerden geçirerek katletti. Habipler, Ümitler, On'lar Ulucanlar'da direniş destanı yazarak bu vahşi saldırıya da geri püskürttüler.

Sermaye devleti, Ulucanlar Katliamı ve Direniş'i'nin ardından F Tipi hücrelerin inşasına hız verdi. 5 Temmuz 2000'de ise bir "prova" olarak Burdur Hapishanesi'ne saldırdı. 60 tutsağın bulunduğu koşullara polisler, özel timler ve iş makineleriyle girildi. Bu vahşi saldırı sonucu ağır yaralanan tutsaklar 15 gün "iş görmez raporu" almıştı. Ardından Bergama hapishanesi hedef seçildi. 26 Temmuz 2000'de gerçekleşen bu saldırılarda da yalnız gardiyanlar, polisler değil, iş makineleri ile de tutsaklara saldırdı.

Bu saldırılar ile F tipi hücrelerin yolunun düzlenmesine karşı devrimci tutsaklar, 20 Ekim 2000'de Ölüm Orucu Eylemi'ne başladı. Devletin hücre saldırısına içeride de dışarıda da direnişle karşılık verildi.

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ!

"ÖÖ direnişi her şeyden önce yeniden doğmaktır. Umudu, direnci, sevdayı hücre hücre eriyen bedenlerimizle yeniden var etmektir. F tipi cezaevi saldırısıyla teslim alınmak istenen toplumun özne-

leri devrimci güçler şahsında tüm toplumun direnme umudunu, geleceğe yönelik olan inanç ve özlemleri öldürmek, öncüsüz bırakmaktır. Katliamlarla bir teslimiyetçilik, bir muğlaklık yaratmak, yıkım programlarını rahatça hayata geçirmektir" demişti Alaattin Karadağ.

Hücre hücre eriyen bedenler karşısında devletin saldırıları yenik düşüyor, bir kez daha kanla yazılan tarih, devrimci iradenin kolayca teslim alınamayacağını kaydediyordu.

ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ!

Hatice Yürekli, Ölüm Orucu direnişinin 1. ekibinde yer alarak zindan direnişçiliğinin gereğini komünist bir devrimci olarak tereddütsüzce yerine getirmişti. Ulucanlar davasının savunmasında, "Ben gönüllü bir Ölüm Orucu direnişçisiyim" diyor ve ekliyordu:

"Bizim Ölüm Orucu'na 'örgüt baskısıyla' gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki, tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler."

Nice yiğit devrimci, ölüm orucu direnişleriyle 2000'de gerçekleşen devletin azgınca saldırılarına karşı bedenlerini siper ettiler.

Nitekim ölüm orucununun 60. gününde bu kez devlet, 19 Aralık 2000'de, Türkiye'nin dört bir yanındaki hapishanelerde Nazi saldırılarını aratmayan yöntemler

kullanarak 4 gün süren bir saldırı ve katliam gerçekleştirdi. Katliamda 28 tutsak ölümsüzleşti. Devlet bir kez daha destansı direnişlerin önünde politik yenilgi aldı. Katliam sonrasında tutsaklar F tipi hücrelere kapatıldılar. Devrimci tutsaklara yönelik ağır tecrit koşulları altında işkenceli dönem başladı. Ölüm Orucu direnişleri F tipi zindanlara taşındı. Ölüm Orucu direnişi boyunca 122 devrimci şehit düşse de katil sermaye devleti, devrimci iradeyi teslim alamadı.

DEVİRİMCİ İRADE TESLİM ALINAMAZ!

Günümüzde de sermaye devleti, yaşadığı ekonomik krizin ağır faturasını işçi sınıfına ödetmek istiyor. İşçi ve emekçilerin haklarını gasp ederek sosyal yıkım politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Devlet, buna karşı gelişebilecek her türlü eylemi baştan engelleyebilmek için yine teslimiyet politikaları dayatıyor. Sınıf ve emekçi kitlelere devrimci öncülerini şahsında diz çöktürebilmek amacıyla hapishanelere yönelik tek tip elbise, yasaklamalar, ağır tecrit koşulları vb. yeni saldırılar gündeme getiriyor.

Ancak '91'lerden '96'da ölümsüzleşen 12 karanfile, Ulucanlar'dan 20 Ekim 2000 Ölüm Orucu'na çelikleşmiş devrimci irade önünde nasıl ki devletin saldırıları yenik düşmüşse, bugün de hapishanelerde devrimci tutsaklar aynı inanç ve bilinçle, devrimci iradeyi kuşanıp, devletin gerçekleştirmek istediği saldırılara gereken cevabı vereceklerdir.

20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direniş'i'nin 18. yıldönümünde, hapishane direnişlerinde ölümsüzleşen tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz...

Kürt ulusunun kanayan yüreği

*“İnsan yaşadığı yere benzer
O yerin suyuna, o yerin toprağına
benzer” (Edip Cansever)*

Yaşadığı yerin toprağına suyuna benzeyen bir şair düşünün. Direnişlerle, ayaklanmalarla dolu, her daim ezenlere karşı bir başkaldırının olduğu bir toprak, bir su... Ve bir şair düşünün ki yaşamı ezenlerin baskılarıyla ve bu baskılara karşı mücadelelerle dolu... Her zaman insani olanı ve insana ait olanı aramış...

O sonradan aldığı mahlas ile Kanayan Yürek, yani Cegerxwîn, Kürt ulusu için tartışmasız en köklü şairdir. Kürt edebiyatının en önde gelen ismidir. Bu yönüyle Kürt kültürünün, yazınının ve dilinin gelişiminde azımsanmayacak etkiye sahiptir.

Asıl adı Şeyhmus olan Cegerxwîn, 1903 yılında Mardin’de doğdu. Kendisi ve ailesi birinci emperyalist paylaşım savaşının göç ettirdiği ailelerdendi. Suriye’de bulunan Amude şehrine göç eden Cegerxwîn çocukluk yıllarında çoban ve ırgat olarak çalıştı. 18 yaşında Diyarbakır’a geldi. Edebiyata ilgisi bu dönemde gelişti ve iktidara karşı başkaldırısı da bu sürece denk geldi. Dini görünümü olmasına rağmen iktisadi arka planına bakıldığında ulusal bir başkaldırı olan Şeyh Sait isyanında aktif olarak yer alan Cegerxwîn bir süre isyan bölgesinden uzaklaşmak zorunda kaldı. Birkaç il gezen Cegerxwîn tekrar Amude’ye geçti.

Hareketli bir hayat yaşayan Cegerxwîn, 1928 yılında Hawar isimli dergide kendi anadilinde şiirler yazmaya başladı. Tabi yazdığı şiirler dönemin hareketli ortamının etkilerini yansıtıyordu.

*“Mella, mir ve ağaların elinden
Tüm Kürtler perişan kaldılar bu yüzden*

*Ağalar ve beyler zulüm pençesini indirmiş kafalarına,
Talancılar, hırsızlar, haramiler ve ser-seriler Şeyh
Birinci Divan 1945*

*“Kürtler ve acemler kardeşirler, düşmanlar yalnız ...
Türkler ve Araplar arkadaştır. Düşmanlar Seid ve Bayar’dır
Biz satılmışız, sopa ve dolar’a
Onların başı koparılmalıdır işçi ve köylüler tarafından.”*

Evet, Cegerxwîn Kürt bir şairdi. Kürt ulusunun bu topraklarda ezilen bir ulus

olmasından kaynaklı Cegerxwîn’in bu yönü, onu öne çıkaran önemli etmenlerden biriydi. Fakat onun ezilen ulus mensubu olması yönü, ezilmenin bir diğer yönü olan sınıfsal ezilmeyle buluşmasında onu zorlamadı. Sonuçta Kürdistan’da Kürt ulusu ezilirken, topraksız yoksul Kürt köylüsü iki kere ezilmekteydi –ki bu ezilme Kürt ulusunu daha evrensel taşıyan bir kapıydı.

Cegerxwîn’in ezilen ulusun yanı sıra ezilen sınıfa da mensup olması, onun toplumsal sorunlara daha duyarlı olmasını sağlıyordu. Onun toplumsal duyarlılığı, dönemindeki ağa ve şeyhlerin tepkilerini çekiyordu.

Cegerxwîn’in anti-emperyalist ve emperyalist savaş karşıtı duruşu güncel planda da çok önemli bir yer tutmaktadır. Onun, emperyalist odaklara ve onların politik ve pratik olarak yanında bulunan güçlere karşı çıkması bugün Kürt hareketine bir ders ve vasiyet niteliğindedir. Cegerxwîn bu tutumunu şu dizelele ile ortaya koymaktadır:

*“Savaş istemiyoruz
Biz savaş istemiyoruz, lanet olsun savaşlara
Bizi korkutmuyor tehdit ile haykıran ses
Eğer dünyanın iyiliğini istiyorlarsa*

Çıksınlar işgal ettikleri topraklardan.”

Mücadeleyi örgütlü bir zeminde yürütmek gerektiğine inanan Cegerxwîn politik faaliyetine Kamışlı’da devam etmiştir. 1946’da Kamışlı’ya geçen Cegerxwîn burada mücadeleyi örgütlü bir şekilde sürdürerek, Özgürlük Meclisi-Kürt Birliği’nde çalışmıştır. 1948’de ise Suriye Komünist Partisi’ne üye olmuş, fakat daha sonra ayrılarak Suriye Kürdistan Demokrat Partisi’ne geçmiştir.

1959’da Irak’a geçmiş, burada da politik faaliyetlerine devam etmiş fakat 1963’te politik kimliğinden ötürü tutuklanmıştır. 1969’da Irak Kürdistanı’na geçen Cegerxwîn, yine politik baskılardan kaynaklı 1973’te Lübnan’a geçmek zorunda kalmıştır. Burada da politik ve edebi çalışmalarına devam etmiş, ünlü Kine Em şiirini burada yayınlamıştır:

*“Kimim Ben?
Onurlu kürdüm,
düşmanın düşmanı,
barışseverin dostuyum.
Uygur insanım,
Ne ilkelim, ne de yabani
Ne yapayım savaşsız olmuyor.
Düşman ülkemden çıkmıyor.
Benim atalarım
Hep özgür yaşadılar
Köle olmak istemiyorum
Sonsuza değin*

Kimim ben?”

Özellikle 2. Dünya Savaşı sonrasında şiirlerinde sınıfsal perspektif daha da öne çıkmıştır. Şiirlerinde işçi ve emekçilerin sorunlarını da işleyerek savaşların asıl kazananlarının burjuvalar olduğunu dile getirmiştir. Bu bakışa Kürtlerin ve Türklerin barış içinde yaşamaları görüşü de eşlik etmektedir. Bir diğer dikkate değer nokta ise iktidar bilincidir.

*“Türkler’in de Kürtler’in de alt tabakaları,
birlikte aç, beraber yoksun,
yan yana yürümelidirler, omuz omuza,
kavga etmeliler gündüz gece.
Ellerine almalılar iktidarı,
pay sahibi olmalı ikisi de
açıkçası iki devlet olmalı
iki dost halk.”*

1979’da Avrupa’ya giden Cegerxwîn, burada da edebi çalışmalarını kesintisiz sürdürmüştür. 1984 yılında Stockholm’de yaşamını yitiren büyük Kürt şairi, öldüğünde 81 yaşındaydı. Kürt edebiyatına büyük katkıları olan Cegerxwîn’in eserleri birçok sanatçıya ilham olmuştur, eserleri bestelenmiştir. Aramızdan ayrılışının 34. yılında büyük ustanın önünde saygıyla eğiliyoruz.

20 Ekim 2000'de, yaşamın F Tipi'leştirilmesine
karşı başlatılan büyük zindan direnişi...

**Yekpare mermer
dediler adınıza...**

YASASIN
OLUM ORUCU
DIRENİSİMİZ
DHKP-C TERÖRÜ TKİP